

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.384/2024/11.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Csordás Eszter Éva (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1i Polgármesteri Hivatal (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (alperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: dr. Komlósi Csaba)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (38. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	helység3i Törvényszék 1.K.700.484/2023/37. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét akként változtatja meg, hogy a felperes közzszolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetése miatt végkielégítés jogcímen előterjesztett kereseti igényt elutasítja; a felperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 4.000.000 (négymillió) forintra leszállítja; kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 102.600 (százkétezer-hatszáz) forint kereseti részilletéket, a fennmaradó 410.400 (négy száz tízezer-négy száz) forint kereseti részilletéket az állam viseli; a fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezést mellőzi. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 532.000 (ötszázharminckétezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 296.317 (kétszáz kilencvenhatezer-háromszáz tizenhét) forint fellebbezési részilletéket, a fennmaradó 1.185.267 (egymillió-száznyolcvanötezer-kétszázhatvanhét) forint fellebbezési részilletéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2008. május 19. napjával került határozatlan időtartamra kinevezésre helységi¹ Város Önkormányzat jegyzőjévé. A 2010. február 25. napján készült teljesítményértékelés a 2009. évi teljesítményét kiemelkedőnek értékelte, még a 2018. január 24. napján kelt teljesítményértékelés során minden kompetencia tekintetében a legmagasabb értékelést kapta. A felperes a jegyzői kinevezésének tartalma alatt figyelmeztetésben, fegyelmi szankcióban nem részesült. Az alperesi önkormányzatnál 2019. október 13. napján lépett hivatalba személyi¹ polgármester (a továbbiakban: polgármester), aki a felperes felett a munkáltatói jogkört gyakorolta. A 2019. december 10-én kelt munkáltatói intézkedésével a polgármester a felperest a 2019. I. félévi munkájáért jutalomban részesítette. A polgármester két alkalommal (2020. március 4. és május 4. napjain) írásban figyelmeztetésben részesítette a felperest arra hivatkozással, hogy az ott felsorolt ügyekben megszegte a jogszabályi rendelkezéseket, visszaélt a polgármester bizalmával. A felperes a válaszaiban mindezt vitatta.

[2] Polgármester a 2020. május 6. napján kelt felmentéssel a felperes közszolgálati jogviszonyát a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 63. § (2) bekezdés e) pontjára és a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 83. § c) pontjára hivatkozással megszüntette. A felmentés idejét 2 hónapban határozta meg, melynek teljes időtartamára mentesítette a felperest a munkavégzési kötelezettség alól, egyben rögzítette, hogy a felperes a Kttv. 69. § (9) bekezdés e) pontja alapján végkielégítésre nem jogosult. A felmentés indokaként 8 okot jelölt meg, a lojalitást, szakmai támogatást, a fegyelmezett és lényeglátó feladatvégzés hiányolva, amelyek közül az 1. és a 6/1. felmentési ok már nem képezte a másodfokú bíróság felülbírálatának tárgyát. Az érintett okok a következők:

2. A polgármester a felperesnek 2020. február 11. napján küldött e-mailjében kérte a felperes szakmai állásfoglalását a szám1 helyrajzi számú ingatlan értékesítésével kapcsolatos testületi döntéssel összefüggésben, amelyről a felperes a felmentés napjáig nem adott tájékoztatást.

3. A polgármester a 2020. február 16. napján kelt e-mailjében kérdéseket tett fel a felperesnek a közösségi ház falára kikerült emléktábla elhelyezésével kapcsolatban, amelyre felperes nem válaszolt, továbbá nem segített a polgármesternek a Szervezeti és Működési Szabályzat (a továbbiakban: SZMSZ) értelmezésében.

4. A polgármester 2019. november 29. napján kelt e-mailjében kérte a felperest, vizsgálja ki, hogy a korábbi polgármester személyi², valamint dr. személyi³ képviselő-testületi tagok milyen jogcímen vettek részt a helységi²-helységi¹ kerékpárúttal kapcsolatban a Zrt.1-nél tartott megbeszélésen és nyilatkoztak az önkormányzat nevében. A felperes ezt - a kérés

ellenére - nem vizsgálta ki, nem adott tájékoztatást az alperesi polgármesternek arról, hogy mit tehet abban az esetben, amikor a képviselő-testületi tag a hatáskörét túllépve jár el.

5. Az alperes képviselő-testülete 177/2019. (12. 10.) Kt. határozatával akként határozott, hogy helység1 város háziorvosi ügyeleti ellátását helység2 helyett helység3ból kívánja igénybe venni, majd 2020. január 21. napján döntött a helység2vel kötött szerződés felmondásáról és a helység3mal kötendő szerződés megkötéséről. Ezt követően a két várossal a felperes titkársága kommunikált, a felperes feladata volt az egyeztetés, a teljes folyamat menedzselése. A polgármester csak véletlenül tudta meg 2020. márciusában, hogy helység3 mégsem köt szerződést helység1vel a háziorvosi ügyelet ellátására vonatkozóan, amennyiben erről nem szerez tudomást, a település ellátatlan maradt volna, sértve a Mötv. 13. § (1) bekezdés 4. pontját, mely szerint az egészségügyi alapellátás biztosítása az önkormányzat kötelező feladatkörei közé tartozik.

A polgármester a hivatalba lépését követően célul tűzte ki a korábbi képviselő-testület alatt elkövetett visszaélések feltárását, a felelősség megállapítását és az átláthatóság megteremtését, melyben a felperes nem segítette, sőt hátráltatta. Nem működött megfelelően együtt a felperes a polgármesterrel és nem mutatott megfelelő szakmai elhivatottságot a következő esetekben:

6/2. A név1-es természetvédelmi oltalom álló terület1-parti ingatlanból 2016-ban telekalakítás után 3 önálló ingatlan került kialakításra, melyből az egyikre nem került visszajegyzésre a név1-es minősítés az ingatlan-nyilvántartásban. Ezt kihasználva az előző polgármester támogatásával az adott területen sportpályákat alakítottak ki, jelentős mennyiségű faállományt vágtak ki, kijátszva a név1-es korlátozásokat. A polgármester célja a fentiek feltárása, a természetvédelmi besorolás visszajegyzése volt, mely szakmai értékeket a felperes nem vett figyelembe, a tárgyi képviselő-testületi ülésen a polgármesterrel szemben akként érvelt, hogy az önkormányzatnak nem érdeke a természetvédelmi bejegyzés rávezetése, mert akkor csökken az önkormányzati ingatlanok értéke. Ezen hozzászólásával a felperes a polgármestert nyilvánosan és közvetlenül azzal vádolta, hogy az önkormányzatnak kárt okoz azzal, miszerint nem támogat egy olyan pert, amely értelmében a név1-es minősítés ne kerülhessen visszajegyzésre a területre.

6/3. Az alperesi önkormányzat a 2017. évi ingatlan értékbecslés alapján 2019. márciusában 71,35 millió forintért értékesítette a volt név2 iskolát. A polgármester vitatva az értékbecslést további két igazságügyi értékbecslést kért, melyek 205 millió, illetve 220 millió forintra becsülték az ingatlanok forgalmi értékét. Ezt követően a polgármester az ingatlanok visszaszerzése érdekében peres eljárást kezdeményezett az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt, továbbá feljelentést tett, mindezekről utólag tájékoztatta az alperesi képviselő-testületet. A felperes az önkormányzati vagyon visszaszerzésénél nem segítette a polgármestert, hanem hátráltatta. Kérdésére a felperes azt a választ adta, hogy az önkormányzati vagyonrendelet szerint az értékbecslés 3 évig irányadó és azt állította, hogy a keresetindítással és a beszerzett értékbecslésekkel a polgármester törvénysértést követett le, mert testületi döntés nélkül kért új értékbecslést és indított pert. Ezt az állítását a felperes megismételte a polgármester ellen indított fegyelmi eljárásban is, mely miatt a képviselő-testület a polgármesterrel szemben szankciót alkalmazott és határozattal kötelezte a per megszüntetésére.

6/4. Miután a felperes és a polgármester munkakapcsolatában beállt törés köztudomásúvá vált, az interneten személy4 újságíró a név3 2020. április 15-i és május 2-i számában megjelent cikkében politikai támadást intézett a polgármester ellen a korábbi visszaéléseket feltáró tevékenysége miatt. A polgármester ezt követően vizsgálni kezdte, miként juthatott az ügyvédi irodával kötött bizalmi jellegű megbízási szerződése (amelynek tárgya a felperes közszolgálati jogviszonyának megszüntetése kérdésében a polgármester képviselte volt) a

sajtóhoz. A felperes elmondta, hogy azt ő adta át a képviselők részére, mert úgy érezte, hogy az rájuk is tartozik. A polgármester szerint a felperesnek ehhez nem volt joga, a cselekménye a szakmai lojalitás követelményét sérti, mert illetéktelenül fért hozzá a rá nem tartozó irathoz és arra használta fel, hogy politikai támadást indítson a munkáltatója ellen.

7. A polgármester 2019. november 10. napján kelt e-mailjében azt kérte a felperestől, hogy juttassa el hozzá az önkormányzat ott felsorolt szabályzatait. Miután a kérést a felperes 10 nap alatt sem teljesítette, a polgármester november 20. napján erről újabb e-mailt küldött. Ezt a felperes teljesítette, azonban a laptopokról kért kimutatásokat újabb egy hét elteltével sem küldte meg a polgármester részére. Mindezzel a felperes közvetlenül akadályozta a polgármestert abban, hogy átláthassa a hivatal működését és szabályosságát.

8. A felperes többszöri kérés ellenére sem biztosította az alperesi polgármesternek, hogy a TTKPB bizottsági anyagok elkészítésének összeállítása folyamatába bevonják. A felperes csupán azt a cinikus választ adta a részére, hogy többször felhívta a bizottsági elnökök figyelmét a polgármester kérésére, miszerint a bizottsági anyagok összeállításánál jelen kíván lenni, ennél többet nem tehetett. A felperes ugyanakkor a polgármesterrel szemben lévő irodájából bármikor szólhatott volna a polgármesternek, és jelezhetette volna a bizottsági ülés anyagának előkészítési időpontját. Előfordult olyan eset, hogy csak az ülésen ismerhette meg az egyes ügyeket a polgármester, így nem volt ideje arra, hogy felkészüljön, információ hiányában kénytelen volt időnyomás alatt dönteni.

[3] A felperes a felmentést 2020. május 6. napján személyesen átvette. A Kormányzati szolgálati jogviszonya megszűnését követően alkalmazott ügyvédként helyezkedett el, majd 2021. novemberétől egyéni ügyvédként tevékenykedett. A felperesnek az alperesnél elért távolléti díja összege bruttó 712.300 forint volt.

A kereset, a védírat

[4] A felperes keresetében elsődlegesen a felmentés jogellenességének megállapítását és jogkövetkezményként a Kttv. 193. § (5) bekezdése alapján 24 havi illetménynek megfelelő átalány-kártérítés, valamint a Kttv. 69. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja alapján 4 havi illetménynek megfelelő végkielégítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A másodlagos kereseti kérelme a Kttv. 193. § (1) bekezdés a) pontja és 193. § (4) bekezdése értelmében a jogviszonya megszűnése napjáig járó elmaradt illetményének megfizetésére, valamint 12 havi illetménynek megfelelő átalány-kártérítés és 4 havi illetménynek megfelelő összegű végkielégítés megfizetésére kötelezésre irányult. Az elmaradt illetmény összegét – levonva az időközben megtérült jövedelmeket – 8.616.000 forintban határozta meg.

[5] Vitatta a felmentés jogszerűségét, az abban – a felmentési indokonként – megjelölt tényállítások valóságát, melyek összeségében értékelve sem alapozzák meg a bizalomvesztés Kttv. szerinti tényállását. Érvelése szerint bizalomvesztési indokra felmentés nem alapítható, ha a munkáltató a fegyelmi eljárás megindítására alapot adó, a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti körbe nem sorolható kötelezettségszegéssel indokolja az intézkedését. A munkáját mindig készségesen, a polgármesterrel együttműködve, pozitív hozzáállással végezte, nem adott okot a bizalomvesztésre. A polgármester már eleve nem bízott benne, célja a kezdetektől az eltávolítása volt. Lojális volt a képviselő-testület négy korábbi tagjával,

valójában ez lehetett a felmentésének tényleges indoka. A polgármester 2019. ősztől folyamatosan olyan magatartást tanúsított vele szemben, amely az ellentétek kiélezését eredményezte, olyan konfliktushelyzeteket kreált, melyekkel a bizalomvesztést igyekezett alátámasztani.

[6] Az alperes védiratában a keresetnek, mint alaptalannak az elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felmentésben foglalt valamennyi valós és okszerű indok megalapozza a bizalomvesztést, a megjelölt indokok olyan felperesi magatartásokat takarnak, amelyekkel a felperes akadályozta, hogy a polgármester által meghatározott szakmai értékek maradéktalanul megvalósuljanak. A felperes a polgármester által kitűzött célokat szabotálta, akadályozta az ügyek előrehaladását. A felperes nem tett eleget a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségeinek, szakmai lojalitást nem mutatott. Vitatta az átalány-kártérítés és a végkielégítés megfizetésére alapított kereseti követelés jogszerűségét és összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítélete

[7] A Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.700.217/2022/7. számú végzésével elrendelt megismételt eljárásban hozott ítéletében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes kormányzati szolgálati jogviszonya jogellenesen szűnt meg, ezért kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek végkielégítés jogcímen 2.849.200 forint, valamint átalány-kártérítés jogcímen 15.670.600 forint tőkét, valamint a fenti összegek késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest fizessen meg a felperesnek 5 millió forint ÁFÁ-val növelt összegű perköltséget és megállapította, hogy a feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság mellőzte a személy5 és személy4 tanúkenti meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt. személy5 tanú a helyzeténél fogva nem volt alkalmas a bizalomvesztés alátámasztására, értesüléseit a polgármester elmondása alapján szerezhette, a nyilatkoztatása, hogy milyen kérdésekben kért tőle segítséget az alperesi polgármester, szükségtelen, mert azokat a felmentés indokolása tartalmazza. személy4 tanúnak a felperes és a polgármester kapcsolatáról nem lehetett ismerete, továbbá a tanú a bírósághoz intézett beadványában kifejezetten nyilatkozott arról, hogy a felperestől nem kapott semmilyen iratot és nem is ismerték egymást személyesen, dr. személy3 tanú pedig arról nyilatkozott, hogy nem adott át semmilyen iratot személy4nek.

Az ítéletének indokolásában - érdemben - az elsőfokú bíróság a Kttv. 63. § (2) bekezdése e) pontjára, az MK 95. számú állásfoglalásra, a Kttv. 66. § (1), (2) bekezdésére, 76. § (1), (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a jogszabályi rendelkezések nem jelölik meg konkrétan mit kell szakmai lojalitás alatt érteni, azt mindig az adott jogviszony jellege és a kormánytisztviselő feladatköre tükrében kell vizsgálni. A szakmai lojalitás a vezető által meghatározott szakmai értékek iránti elkötelezettséget, a vele való együttműködést, fegyelmezett és lényeglátó feladatvégzést jelent, mely a munkavégzési kötelezettség

teljesítésétől elválaszthatatlanul nem értékelhető. Lehetőség van az utasítások végrehajtásának megtagadására, az utasítás írásba foglalásának kérésére, különvélemény írásbafoglalt rögzítésére, mindezekkel kapcsolatban a kormánytisztviselőt hátrány nem érheti. A felperesi jegyzői munkakörben elsődlegesen a törvényességet kell szem előtt tartani, akár azzal együtt is adott esetben, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójához képest ellentétes szakmai véleményt fogalmaz meg. Mindezek alapján a szakmai lojalitás nem jelenti a vezető akaratának és utasításának feltétel nélküli kiszolgáltatását. A felperes munkakörét több jogszabály és belső szabályzat, a Mötv., az alperesi SZMSZ és egyéb belső szabályzatok rögzítették, továbbá a felperes rendelkezett munkaköri leírással. A jegyzőnek a törvényesség őreként joga és kötelezettsége volt a polgármester figyelmeztetése, amennyiben a törekvései nem álltak összhangban a vonatkozó jogszabályokkal. Utalt a jegyzőnek a Mötv. 81. § (3) bekezdés e) pontja és d) pontja szerinti jogaira és kötelezettségeire, melyek alapján megállapítható, hogy a polgármestertől teljesen független jogosítványokkal rendelkezik, mely magában foglalja a saját álláspont kialakításának és kinyilvánításának jogát is. Nem lehet a bizalom megingatására okot adó cselekménynek értékelni, ha a jegyző a képviselő-testületi ülésen a polgármestertől eltérő véleményre helyezkedik. A polgármester tanúvallomása alapján megállapíthatóvá vált, hogy a politikai programját, a korábbi visszaélések feltárására vonatkozó törekvését tekintve eltökélt volt, ebben feltétlen támogatást várt el a felperestől, amelynek való megfelelés túlmutat a jegyzői kötelezettségeken. A bizalomvesztésre alapított felmentési jog gyakorlására jogszabály határidőt nem állapít meg, ezért a munkáltató olyan okokat is felhozhat bizalomvesztési okként, amelyek vonatkozásában határidőhöz kötött fegyelmi eljárás lefolytatása lett volna indokolt. A 3/2016. (III. 21.) KMK véleményben rögzítettekre is figyelemmel a Kttv. 76. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak megsértése esetén a munkáltatónak fegyelmi eljárást kell lefolytatnia, kiüresítendő a fegyelmi eljárás szabályait, ha ezen kötelezettségek megszegését bizalomvesztésként értékelné. A bizalomvesztési felmentési okhoz nem elegendő önmagában a felperesi kötelezettségszegés igazolása, szükséges a bizalmi elvben bekövetkezett törésre utalás is, a bizalomvesztés erkölcsi jellegű követelmény, mely az érintettek közötti szubjektív érzékelésen túli körülmény. Vita esetén a munkáltatónak kell bizonyítania az általa állított tények valóságát és okszerűségét, a bizalomvesztés indoka kizárólag a kormánytisztviselő magatartásában, a munkavégzésében megnyilvánuló bizonyítható objektív tény lehet a kialakult bírói gyakorlat szerint, a felmentés indoka nem lehet személyes szimpátia kérdése. A munkáltatónak a bizalmi elvben bekövetkezett törést kell bizonyítania, mely a korábbi bizalom fennállását feltételezi, tehát a munkakapcsolat megromlását megelőzően egyfajta összhangnak, szakmai lojalitásnak kell köztük fennállni. A kialakult bírói gyakorlat szerint a bizalomvesztés nem okszerű, ha a tárgyi magatartás tanúsítását követően hónapokkal később kerül sor a felmentésre. Jogszabály nem határoz meg határidőt a bizalomvesztésen alapuló felmentésre, azonban általában elvárható, hogy a munkáltató ésszerű időn belül intézkedjen a jogviszony megszüntetéséről, mindezek alapján több hónappal később okszerűen már nem hivatkozhat arra, hogy az általa megjelölt okok miatt bekövetkezett a bizalomvesztés. A perbeli esetben a felmentés alapjául felhozott okok többsége 2019. év végére, illetőleg 2020. február és március hónapokra tehető, ezt is figyelembe kellett venni a bizalomvesztési okok okszerűsége tekintetében. A Kttv. 78. § (1) és (4) bekezdésére utalást követően kifejtette, hogy a perbeli esetben a polgármester részéről már kezdettől fogva bizalmatlanság volt tapasztalható a felperes irányába, az első két-három hónapban személyesen nem kereste fel a felperest a munkavégzéssel kapcsolatban, a kérdéseit csupán e-mailen küldte meg a részére, többnyire hétvégén és az éjszakai órákban, holott a dolgozósobájuk a folyosón egymással szemben volt. A perben csatolt e-mailen alapján megállapítható, hogy a polgármester 2019. október 16. napjától napi rendszerességgel e-mailben írta le a kéréseit a felpereshez, naponta többször is küldött e-mailt. Mindezek alapján az alperesi polgármester már a kezdetektől nem volt nagy

bizalommal a felperes iránt. személy⁶ és személy⁷ tanúk vallomása alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a polgármester alapvetően mindenkivel szemben bizalmatlan volt.

A megismételt eljárás tárgyát képező felmentési indokokat egyenként vizsgálva - és megállapítva, hogy azok egyike sem valós, lojalitás ellen ható, illetőleg nem képezheték a bizalomvesztés jogszerű indokát - az elsőfokú ítélet a következő indokolást rögzítette.

2. indok: A felperes állítása szerint az aljegyző jelenlétében adta meg a tájékoztatást a polgármester részére, mely szerint a képviselő-testület hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy több értébecslés esetén melyiket tartja irányadónak, a polgármester nem jelezte, hogy írásban kéri a választ. A felperes a tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, közölte a polgármesterrel, hogy az önkormányzati vagyonrendelet miként rendelkezik az értébecslésről, annak idejéről és érvényességéről, abban a kérdésben a képviselő-testület rendelkezik döntési jogkörrel. Az alperesi polgármester a 12. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomásában elismerte, hogy a felperes válaszolt, azonban ezt a választ nem tekintette megfelelőnek. 3. indok: A felperes a 2020. február 16. napján kelt e-mailre a 2020. március 18. napján kelt email-üzenetében válaszolt a polgármesternek, a polgármester nem kifogásolta a válaszban foglaltakat, ezért ebből arra a következtetésre jutott, hogy azt elfogadta. A válasz időpontjához képest a felmentésig olyan hosszú idő telt, amely miatt okszerűen egyébként sem hivatkozhatna az alperes a válasz hiányára. Rámutatott arra, hogy a fenti felmentési indok legfeljebb fegyelmi eljárás alapjául szolgálhatott volna, bizalomvesztést nem alapozhat meg. Az MK 95. számú állásfoglalás értelmében csak a felmentésben foglaltak jogszerűsége vizsgálható, az intézkedésben leírt indokok köre a perben utóbb nem bővíthető. Mindezekre figyelemmel a bizonyítékok értékelése során figyelmen kívül voltak hagyandók az alperes azon hivatkozásai, amelyek közlésére nem került sor az írásbeli intézkedésben.

4. indok: A felperes 2020. március 18. napján megírta a polgármesternek, ő nem felelős azért, hogy a korábbi polgármester és dr. személy³ milyen jogcímen vettek részt a Zrt.1 megbeszélésén, jogköre nincs a képviselői tevékenység vizsgálatára. A Mötv. rendelkezései értelmében a jegyző nem rendelkezhet a képviselők felett, ugyanakkor a polgármester a Mötv. 65. §-a alapján a képviselő-testület elnöke, ezért neki van jogosultsága számonkérni a képviselőket. Mindezekre figyelemmel a polgármester alaptalanul várta el a felperestől, hogy vizsgálja ki a fenti két képviselő eljárását továbbá a felperes ugyan késve, de választ adott a kérdésre. 5. indok: A háziorvosi ügyelet megszervezésével kapcsolatos felmentési indokkal összefüggésben nem osztotta a felperes álláspontját, miszerint kizárólag az alperes feladata volt a háziorvosi ügyelettel kapcsolatos ügyintézés. A vonatkozó képviselő-testületi határozat a végrehajtásának felelőseként a polgármestert jelölte meg, mely nem jelenti azt, hogy csak kizárólag neki kellett intéznie az ügyet, hiszen éppen a feladata végrehajtása érdekében tevékenykedik a polgármesteri hivatal a jegyző vezetésével. A csatolt levelezésből megállapítható, hogy ez nem csupán a két város polgármestere között zajlott, hanem a helység³ⁱ polgármester és az alperesi önkormányzat, továbbá a helység³ⁱ polgármester és a felperes között is sor került levélváltásra. személy¹ polgármester az alapirati 15. sorszám alatti jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomásában a jobb tudomása ellenére állította, hogy már 2020. februárjában meg kellett volna lennie az új szerződésnek. A polgármesternek a helység³ⁱ polgármester részére 2020. január 22. napján írt levele igazolja, hogy már tisztában volt ekkor azzal, miszerint a helység³ⁱ önkormányzat csak 2020. május 1-től tud szerződést kötni helység¹vel a háziorvosi ügyelet állatására. Mindezek alapján a polgármester figyelemmel kísérte az ügy alakulását, ezért nem valós, hogy véletlenül tudta meg 2020.

márciusában, hogy helység³ mégsem köt szerződést a várossal a háziorvosi ügyelet ellátására. Nem foghatott helyt ezért az a megállapítás, hogy a felperes nem felügyelte a folyamatot és nem tájékoztatta a polgármestert. Az ügy intézése ugyanis folyamatos volt mind a polgármesteri hivatal, az aljegyző és az érintett városok polgármesterei részéről, a szerződés megkötésére 2020. május 1. napja előtt nem kerülhetett sor, csak június 30-a után, ezzel a nappal mondta fel ugyanis az előző megállapodást a polgármester. Szóba sem került, hogy ellátatlan maradjon a város.

6/1. indok: Annak ellenére, hogy arra a megismételt eljárás nem terjedt ki – az elsőfokú ítélet rögzítette az alperesi állítást, miszerint a felperes utasította a pénzügyi vezetőt arra, hogy a polgármester ne tekinthessen be az önkormányzati intézmények számláiba, személy⁷ tanúvallomása cáfolta, aki rögtön intézkedett a betekintési lehetőség megadása iránt.

6/2. indok: A polgármester célkitűzése volt, hogy a kérdéses területtel kapcsolatos visszaéléseket feltárja. Az alperes által hivatkozott képviselő-testületi ülésen a felperes csak egy érvrendszert fejtett ki, amely nem a polgármester ellen irányult és nem is volt vádló. A felperes arról nyilatkozott az önkormányzat folytassa tovább az erre vonatkozó pert, ezen véleménynyilvánításához joga volt, egyúttal kötelezettsége is az önkormányzat érdekeinek képviselete és a szakmai álláspontjának kinyilvánítása abban az esetben is, ha az a polgármester véleményével ellenzök. A Mötv. 81. § (3) bekezdés d) pontja alapján a jegyző tanácskozási joggal vesz részt a képviselő-testület és a bizottságok ülésein, jelzési kötelezettsége akkor keletkezik a polgármester és a képviselő-testület irányába, ha azok döntése és működése jogszabálysértő. A polgármester programja nem írhatja felül a jegyző fenti jogszabályhelyen foglalt jogait és kötelezettségeit, az a körülmény, hogy adott esetben nem ért egyet mindenben a polgármesterrel még nem jelenti azt, hogy nem lojális a munkáltatója felé. A jegyzőnek a törvényesség öreként kell közreműködnie, nem feladata, hogy a képviselő-testület tagjait a polgármester kérésének megfelelően az ügy mellé állítsa, a hivatali munkáját a Mötv., az SZMSZ, az önkormányzati rendeletek, belső szabályzatok és a munkaköri leírás alapján kell végeznie.

6/3. indok: A felperes a hatályos jogszabályoknak megfelelően tájékoztatta a polgármestert arról, hogy az új értébecslések beszerzéséről és a perindításról a képviselő-testület döntése nélkül nem intézkedhetett volna. A Mötv. 68. § (3) bekezdése szerint a polgármester csak az SZMSZ-ben meghatározott, a képviselő-testület hatáskörébe tartozó halaszthatatlan ügyekben dönthet két képviselő-testületi ülés között a testület utólagos tájékoztatása mellett. A felperes a jogszerű eljárásról tájékoztatta a polgármestert, ezzel a Mötv. 81. § (3) bekezdése e) pontjában foglalt kötelezettségét teljesítette. A felperesnek felrótt magatartás nem tekinthető sem kötelezettségszegésnek, sem a polgármesterrel kapcsolatos szakmai lojalitás megsértésének figyelembe véve azt is, hogy a tárgyi ügy nem minősült a Mötv. 64. § (3) bekezdésében írt halaszthatatlan ügynek, ahol mellőzhető lett volna a képviselő-testület elé terjesztés. A perbeli eset még 2019. végén történt, a felmentés időpontjához képest időben távol, mely miatt a fenti körülmény nem képezhetette okszerű indokát a felmentésnek. A felperes a munkaköri feladatát teljesítette, a szakmai lojalitás nem jelenti azt, hogy a meggyőződése ellenére kellene támogatnia a polgármester eltérő álláspontját. A kötelezettségszegést éppen az idézte volna elő, ha lojalitási okból nem hívja fel a figyelmet az aktuális jogszabálysértésre. Az SZMSZ 1. számú mellékletének 1.12. pontja szerint a tulajdonosi jogok gyakorlását az önkormányzati tulajdonú ingatlanokkal kapcsolatban kizárólag a hatósági eljárásban gyakorolhatja a polgármester. A tárgyi ügy nem tartozik a hatósági ügyek körébe, ezért a képviselő-testület mellőzésével nem dönthetett volna a polgármester az értébecslések beszerzéséről és a perindításról.

6/4. indok: A felperes nem vitatta, hogy az ügyvédi megbízási szerződést és annak tartalmát ismerte, azt hivatalosan megtudta. Csupán tájékoztatta a képviselőket a polgármester azon

szándékáról, hogy meg kívánja szüntetni a jogviszonyát, mert ez a képviselőket jelentősen érinti, ezért arról joguk van tudni. Az alperes nem bizonyította sikerrel a perben, hogy a megbízási szerződést a felmentésben írtak szerint a felperes átadta a képviselők részére, továbbá azt sem, hogy köze lett volna az újságcikk megjelenéséhez, nem bizonyította, hogy a felperes a megbízási szerződést elküldte személy4nek.

7. indok: A kért szabályzatok 10 nap után történt megküldésének tényéből nem vonható le az a következtetés, hogy ez a bizalom megingatására alkalmat adó cselekmény lett volna. A szabályzatok a hivatalnál nyilvánosak voltak, a polgármester bármelyik ügyintézőtől hozzájuthatott volna, nem kellett ahhoz feltétlenül a felperes közbenjárása.

8. indok: A felperes a 2020. március 18. napján kelt levelében tájékoztatta az alperest, hogy felhívta a bizottsági elnökök figyelmét a polgármester kérésére, mindent megtett annak érdekében, hogy a bizottsági elnökök egyeztessenek a polgármesterrel, a bizottsági elnökök és a polgármester közötti párbeszéd létrehozása elsősorban nem a jegyző feladata. személy8 tanú, bizottsági elnök tanúvallomása alapján megállapíthatóvá vált, hogy 2020. februárjától csak úgy mehettek be egyeztetni a Humán Bizottsági ülésekre, ha a polgármester is jelen volt, a bizottsági ülések időpontja mindig fix volt. Dr. személy3 tanúvallomása alapján megállapítható, hogy a polgármester már a megválasztását követően sem akart együtt dolgozni a felperessel, mindig megkapta a meghívót a bizottsági ülésekre a címlista alapján, mely vallomás egybevágott a személy8 tanú által elmondottakkal. Mindezen túl az SZMSZ is közzétette a bizottsági ülések időpontját, továbbá a polgármester nem jelezte a tanúnak, hogy nem kapott meghívót a bizottsági ülésre. A tanúvallomás alapján azt is megállapította, hogy a polgármester két hét után már nem vett részt az előkészítő üléseken, a bizottsági üléseken pedig csak pár hónapig vett részt.

[8] A 7. és 8. pontban foglalt felmentési indokok kapcsán – a fentiek mellett - az elsőfokú bíróság a Mötv. 65. §-ra utalással rögzítette, hogy a képviselő-testület elnöke a polgármester, aki összehívja és vezeti a képviselő-testület ülését. Mindemellett számos önálló jogosítvánnyal rendelkezik a bizottságok tekintetében, így a Mötv. 61. §-a alapján indítványozhatja a bizottságok összehívását és a 68. § (1) bekezdés alapján a képviselő-testületi döntést követően egy alkalommal kezdeményezheti az ismételt tárgyalást. Mindezek alapján a polgármester széleskörű önálló jogosítványokkal rendelkezik a bizottságok tekintetében, a polgármester alaptalanul sérelmezte, hogy a felperes nem intézte el neki, hogy a bizottsági anyagok előkészítésének folyamatába bevonják, a Mötv. 61. § (1) bekezdése ugyanis lehetővé teszi számára a bizottságok összehívását és további olyan jogosítványokat biztosít, amelyek lehetetlenné teszik, hogy ne tudjon jelen lenni a bizottsági üléseken. Mindezekre tekintettel nem volt szükséges a felperes közbenjárására a bizottsági elnököknél, továbbá a polgármester az e-mailes címlista alapján egyébként is értesült a bizottsági ülések időpontjáról, amelyet az SZMSZ fix időpontban rögzít. A tanúvallomások alátámasztották, hogy a polgármester tudott a bizottsági ülések időpontjáról, azokon a jegyző külön közbenjárása nélkül is megjelenhetett, ezt a jogát a Humán Bizottság esetében gyakorolta is. Mindezekre tekintettel a fenti felmentési indokok okszerűtlenek.

[9] Összességében az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a polgármester nagyfokú bizalmatlansággal viselkedett mindenkivel, így a felperessel szemben is már a kezdetektől fogva. A képviselő-testületi üléseken a felperes segítette szakmailag a polgármestert, a polgármester nem fogadta el a testületi ülésen a felperes által adott válaszokat, amikor ki kellett segíteni a polgármestert,

akkor a felperes mindig ott volt mellette, a polgármester mindössze 5 embernek mondta azt, hogy velük akar dolgozni. A polgármestert több esetben elsődlegesen nem szakmai célok vezérelték, hanem az általa kitűzött programot kívánta megvalósítani, azokat a tanácsokat, amik ebbe a programba nem illettek bele, nem kívánta meghallgatni. A polgármester olyan mértékben magáénak érezte a város ügyeit, hogy kész volt figyelmen kívül hagyni a Mötv., az SZMSZ, valamint a belső szabályzatok előírásait, a felperesnek viszont munkaköri kötelezettségénél fogva ezekben az esetekben ellent kellett mondania a polgármesternek, melyet az alperes tévesen a lojalitás megszegéseként értékelte. A polgármester már a hivatalba lépésétől kezdődően bizalmatlan volt a felperessel szemben, melyet igazol, hogy már az elején e-mail útján kommunikált a felperessel nagy mennyiségben. Az alperesi polgármester nem adott lehetőséget arra a felperesnek, hogy kialakuljon köztük egy bizonyos szintű szakmai bizalmat magába foglaló munkakapcsolat. A felperes a perben kihallgatott tanúkkal több éven keresztül dolgozott együtt, akik jó vezetőnek, jó szakembernek ismerték meg, az értékelése mindig kiváló volt. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felmentés alapjául szolgáló indokok túlnyomó része olyan kötelezettségszegésnek minősíthető, amelyben a munkáltatónak fegyelmi eljárást kellett volna kezdeményeznie. Egyik indok tekintetében sem volt megállapítható, hogy a bizalom megtörésére lett volna alkalmas figyelemmel arra is, hogy már a kezdetekkor is hiányzott a minimális bizalom a felek között. A felmentés indokolásában megjelölt e-maileket olyan időpontban küldte a felperesnek a polgármester, hogy a felmentés időpontjáig eltelt idő miatt már nem lehetett azokra okszerűen hivatkozni. Összességében az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapította, hogy a felperes felmentése jogellenes volt.

[10] A jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként az elsőfokú bíróság a Kttv. 69. § (1) bekezdése és (2) bekezdés d) pontja alapján 4 havi illetménynek megfelelő összegű végkielégítés megfizetésére kötelezte az alperest. A jogellenes jogviszony-megszüntetés jogkövetkezménye továbbá a Kttv. 193. § (5) bekezdése szerinti átalánykártérítés, melynek összegét mérlegeléssel 22 havi illetménynek megfelelő összegben állapította meg. A kártérítés összegét az eset összes körülményének, különösen a munkáltatói jogsértés és annak jogkövetkezményei figyelembevételével határozta meg. Értékelte, hogy a felperes hosszú időn keresztül kiváló minősítés mellett dolgozott az alperesnél, a jegyzői pályafutása a felmentéssel megszakadt, 1 évig gyakornokként minimálbérért dolgozott, a közsférában a szándékai ellenére bezárultak a kapuk előtte. Késedelem nélkül megpróbált jövedelemhez jutni, 2021. novemberétől egyéni ügyvédként már magasabb jövedelemre tett szert, azonban ez még mindig jelentősen kevesebb volt annál, amit jegyzőként keresett. Jegyzőként biztos jövedelemmel rendelkezett, míg az ügyvédi praxisban számolni kellett a nagyfokú bizonytalansággal.

[11] A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 35. § (1) bekezdés a) pontja szerint alkalmazandó Pp. 80. § és 81. § (1) és (5) bekezdése, 83. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja és a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a kereseti és fellebbezési illeték viseléséről.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására és átalány-kártérítés összegének két havi illetménynek megfelelő összegre történő mérséklésére, valamint a végkielégítésre vonatkozó kereseti kérelem elutasítására irányult. Harmadlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[13] A fellebbezésének indokolásában az elsődleges fellebbezési kérelme indokaként kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem felel meg a Kp. 78. § (1) bekezdésének és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279 § (1) bekezdésének, mert az ügyben releváns tényeket nem értékelt, illetve nem okszerűen mérlegelt. A Kp. 84. § (2) bekezdés szerint alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésébe ütköző módon a bizonyítékok mérlegelésénél az alperes által hivatkozott körülményeket nem vette figyelembe, a tényállást hiányosan tárta fel, abból nem megfelelő jogi következtetést vont le és megalapozatlanul jutott arra az álláspontra, hogy a felmentés jogellenes. Az elsőfokú bíróság ítélete sérti Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontját, 66. §-át, 76. § (2) bekezdését és 193. § (5) bekezdését.

[14] Eljárásjogi hibaként hozta fel, hogy az elsőfokú bíróság nem engedte meg, hogy az alperesi képviselő a tárgyaláson a felperesi tanúknak (személy8, személy2 és személy3) átadja a 2019. november 19. napja szerinti képviselő-testületi ülésről készült jegyzőkönyvet, lehetővé téve ezzel a számukra, hogy válaszáds helyett arra hivatkozzanak, hogy nem emlékeznek az ülésen elhangzottakra. Amennyiben magyarázatot kellett volna adniuk a jegyzőkönyvben rögzítettek, a felperes motivációi nyilvánvalóvá váltak volna, a fenti három tanú tehát elfogultan tett tanúvallomást.

[15] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ügy mögött rejlő politikai szálát egyáltalán nem vizsgálta, holott a bizonyítékok azt támasztják alá, hogy a felperes kötelezettségzegése számos esetben olyan ügghöz kapcsolódik, ahol fennállt az érdekellentét a polgármester és a korábbi polgármester között. A felperes ezen politikai környezetre visszavezethető magatartásában, a polgármester szakmai kiszolgáltatottságában, a felperesnek a polgármesterhez való viszonyulásában rejlenek azok a többlet-tényállási elemek, amiket értékelni kellett volna. A felperes magatartását nem lehet ezen történések háttéréből kiszakítva vizsgálni. A polgármester programjának lényegét képezte a korábbi időszakban előforduló visszasságok feltárása, ezekben az ügyekben a jogban járatlan polgármesternek szüksége volt a jogi végzettséggel bíró felperesi jegyző szakmai támogatására, aki azonban ilyet nem nyújtott a részére, megszegve ezzel a szakmai lojalitási kötelezettségét.

[16] A Kp. 100. § (4) bekezdésére tekintettel az alperes fellebbezéséhez csatolta azt a szórólapot, amelyen a felperes személy2, volt polgármesterrel és dr. személy3 képviselőjelölttel közösen indult a 2024. június 9. napján tartott önkormányzati választáson. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperesi kötelezettségzegés számos esetben olyan ügghöz kapcsolódott, ahol érdekellentét állt fenn a jelenlegi és a volt polgármester között. A fenti szórólap is azt erősíti, hogy a felperes, személy3 és személy2 is a polgármester megbuktatásában voltak érdekelték. Ez személy9 tanúvallomásából is látszik. Továbbá a személy3nak és személy10nek átadott ügyvédi megbízási szerződést a fenti személyek kiszolgáltatták a helyi sajtónak. E tanúk

elfogultságára tekintettel fenntartással kellett volna kezelni a tanúvallomásukban foglaltakat, többek között azt, hogy személy³ tanúvallomása szerint a polgármester már a megválasztását követően sem akart együtt dolgozni a felperessel. személy⁸ tanúvallomása is elfogult, mert ő minden alkalommal a volt polgármesterrel együtt szavazott, mindig őt támogatta, a polgármesterasszony ellen indított fegyelmi eljárásban is a felelősségre vonása mellett szavazott.

[17] Az elsőfokú bíróság jogalap nélkül utasította el a személy⁵ és személy⁴ tanúkenti meghallgatására tett bizonyítási indítványát, ezzel sérült a Pp. 295. §-a és 278. § (3) bekezdése. személy⁵ arról tudott volna nyilatkozni, hogy az alperesi polgármester a felperestől is kért jogi segítséget, nem csak külsős szakértőtől, továbbá rá tudott volna világítani, hogy a tőle kapott tájékoztatást nyilvánvalóan a felperesnek kellett volna szolgáltatnia a polgármester részére. személy⁴ a peres felek kapcsolatáról tudott volna nyilatkozni, az alperes által állított tények vonatkozásában, hogy miért és kitől származó információk alapján írta a polgármesterasszonyt lejárató és őt a felperesi jegyzővel szembeállító cikkét.

[18] Az anyagi jogszabálysértések körében hivatkozott a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontjának, 66. §-ának, 76. § (2) bekezdésének és 193. § (5) bekezdésének sérelmére. A felmentésben szereplő indokok nem tekinthetők kizárólag fegyelmi eljárás alapjául szolgáló kötelezettségszegéseknek, azokkal bizonyította a felmentési okok valóságát és okszerűségét, azok külön is megalapozzák a Kttv. 63. § (2) bekezdésének e) pontját és 66. § (1) bekezdését, továbbá összességükben is okszerűen vezettek a felmentéshez, az egyes felperesi magatartások nem egymástól elszigetelt kötelezettségszegések voltak, hanem ezek összességükben tekintve is megalapozták a bizalomvesztést. A fegyelmi eljárás megindítása nem kötelező, a munkáltatónak jogában áll dönteni a felmentésről vagy a fegyelmi eljárásról, amennyiben a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségről van szó. Ennek során az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon iratellenesen okszerűtlenül értékelte a bizonyítékokat, nem volt figyelemmel arra, hogy nem egyszerű kötelezettségszegésekről volt szó, hanem olyan többlettényállási elemekről, amelyek a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti szakmai lojalitás szabályait sértették. Hivatkozott a Kúria Kf.VII.40.323/2020/8. számú eseti döntésében foglaltakra, mely több ponton hasonlóságot mutat a jelen ügygel. Az abban foglaltak szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója nem köteles fegyelmi eljárást indítani, maga dönti el, hogy vagy fegyelmi eljárást kezdeményez vagy bizalomvesztésre hivatkozással felmentést alkalmaz. A Kúria fenti eseti döntésében a bizalom megtöréséhez nem egyetlen magatartás vezetett, a jegyző nem tett eleget a Mötv. által előírt belső szabályzatok előkészítésére vonatkozó kötelezettségének. Bizalomvesztés bekövetkezhet akkor is, ha egy hosszabb folyamat, kötelezettségszegés vagy mulasztás ad arra okot, mint ahogy a jelen perben is történt. A Kúria fenti eseti döntésében a felek közötti munkakapcsolat hosszabb ideje megromlott, jelen ügyben sem zárja ki a már meglevő rossz munkakapcsolat azt, hogy végül bekövetkezzen egy törés a munkakapcsolatukban, ami bizalomvesztéshez vezet. Az EBD2016. M.7. számú eseti döntés is ezt támasztja alá, mely szerint a felmentési ok jogellenes, amennyiben a fegyelmi eljárás megindítására alapot adó okok körébe nem sorolható kötelezettségszegéssel indokolja a kormánytisztviselő felmentését a munkáltató. Fegyelmi eljárás megindítása csak akkor kötelező, ha a kötelezettségszegés nem a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségszegések körébe tartozik. Ellentétben a méltatlansági jogcímen alapuló felmentéssel, bizalomvesztésnél semmilyen határidőt nem ír elő a jogszabály. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon helyezkedett arra az álláspontra, hogy okszerűtlen a felmentés, ha az valamilyen időkorlátot átlép. A fenti Kúriai eseti döntés (Kf.VII.40.323/2020/8.) alapján, amikor egy hosszabb ideig fennálló folyamat következménye a bizalomvesztés, nem is lenne értelme határidőhöz kötni a felmentés gyakorlását. A kialakult bírói gyakorlat sem határidőt követel meg, hanem azt

vizsgálja, hogy felmentés időpontjában a felek közötti bizalmi munkakapcsolat megtört-e. Mindezek alapján bármiféle határidőre hivatkozás szembehelyezkedik a fenti jogalkotói szándékkal, továbbá a kúriai gyakorlattal.

[19] A felmentés megfelel a valóság és világosság követelményének, a Kúria Kf.VII.45.205/2021/6. számú döntésében is kifejtettek alapján az indokolás világossága nem jelenti a munkaviszony megszüntetéséhez vezető események felmondásban történő részletes felsorolásának szükségességét, az összefoglaló indok a bírósági eljárásban konkretizálható az indokok körének bővítése nélkül. A jelen esetben az alperes a felmentésben összefoglalóan hivatkozta a bizalomvesztés alapjául szolgáló körülményeket, melyeket 8 konkrét példával is alátámasztott. Az elsőfokú ítélet [85-86] bekezdésében írtak sértik a fenti kúriai gyakorlatot, a Pp. 279. § (1) bekezdését és a 346. § (4)-(5) bekezdését, miszerint ne lehetne vizsgálni azokat az alperesi hivatkozásokat, melyek példaként nem lettek felsorolva az írásbeli intézkedésben. A felmentés törvényessége a felmentésben példálózva felsorolt esetek alapján is megállapítható, de az álláspontja alátámasztására az alperes indokoltnak tartotta a megismételt eljárásban további példák bemutatását is. Az elsőfokú bíróság azonban ezeket nem vizsgálta, az eredeti példák tekintetében pedig semmilyen összefüggésről nem vett tudomást. A bizalomvesztésre vezető okokat összességükben is szükséges értékelni a Kúria Kf.VII.40.524/2021/5. eseti döntése alapján. Eszerint jelentősége lehet a felmentés jogszerűsége szempontjából a felmentéshez vezető folyamatnak, a felmentésben szereplő okokat nem csak önmagukban, hanem összességükben is értékelni kell, aminek az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését és 346. § (4)-(5) bekezdését sértő módon nem tett eleget. A Kúria Kf.45058/2021/4. számú eseti döntésében foglaltak szerint az esetek együttesen vezettek ahhoz, hogy a felperes munkakapcsolata végérvényesen megromlott az alperessel. A Kúria Kf.VII.45.058/2021/4. számú eseti döntésében foglaltak szerint a világos indokolás követelményének megfelel, miszerint a felperes kapcsolata a polgármesterrel megromlott, mert megjelöli azt a tény és körülményt, amelyre az intézkedését alapította, függetlenül attól, hogy azt összefoglalóan vagy részletezően határozta-e meg. Az elsőfokú ítéletbe beemelt EBH 2016.M24. számú eseti döntés a bizalomvesztéssel kapcsolatban semmilyen megállapítást nem tesz, az eltérő tényállás miatt arra hivatkozni nem lehet a jelen ügyben. A Kúria Kf.VII.45.058/2021/4. számú precedensképes határozatában foglalt szempontok alapján értékelhető a bizalom kérdésköre, melynek körében nem általában szükséges a bíróságnak vizsgálni, hogy az adott magatartás bizalomvesztésre alapot adhat-e, hanem a vezetői bizalom megrendülését szükséges vizsgálni. Ennek körében a Kúria a fenti eseti döntésben kifejezett jelentőséget tulajdonított a felperes és a polgármester közötti viszony megromlásának. A jelen perben bebizonyosodott a felperes és az alperesi polgármester közötti viszony megromlása, ez annyira nyilvánvalóvá vált, hogy személy⁴ az újságjában erről még cikket is publikált. A bizalmi viszony tehát megtört, a munkakapcsolat helyrehozhatatlanul megromlott, az elsőfokú bíróság azonban ezt nem értékelte, a megromlás oka a felperes lojalitási kötelezettséget folyamatosan sértő magatartása volt, az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem foglalkozott azzal, hogy a viszony megromlásáért melyik fél volt a felelős. Az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (1) bekezdését és 279. § (1) bekezdését sértő módon nem értékelte az alperes által hivatkozott többlettényállási elemeket, mely a feleket körülvevő politikai környezetben, a felperes ezen politikai környezetre visszavezethető magatartásában, a polgármester szakmai kiszolgáltatottságában, illetve a felperes szándékos passzivitásában, az aktív támogatás elmaradásában és a polgármesterrel szembehelyezkedő magatartásában jelent meg. A felperesi jogi képviselő 2022. február 8. napja szerinti bírósági tárgyaláson tett előadásában maga is elismerte az érdekellentét meglétét azzal, hogy valójában politikai csatározásról volt szó. A jegyző aktívan a vezetője, vagyis a polgármester ellen fordult, nem adott szakmai tanácsokat a részére kérés ellenére sem, sem pedig akkor, amikor tőle az elvárható lett volna, ehelyett cinikusan passzív maradt. Mindezt bizonyítja megyei Rendőr-

főkapitányság büntetőügyben keletkezett jegyzőkönyvében foglalt felperesi tanúvallomás, a már hivatkozott szórólap, valamint személy⁴ cikkének megjelenési körülményei, melyek alapján egyértelműen a felperes is a polgármester megbuktatásában volt érdekelt. A polgármester műszaki végzettséggel rendelkezett csupán, a jogérzéke nem volt erős, a felperesre volt utalva, aki vele szemben lojalitásra volt köteles. A polgármester a felperesnek nem volt ugyan szimpatikus, de ettől még vele szemben lojálisnak kellett volna lennie, mely lojalitást nem lehet elvonatkoztatni jelen esetben a képviselő-testület összetételétől, mely testületben a korábbi polgármester és a hozzá személyesen közelálló képviselők túlnyomó többségben voltak. A felperes a passzivitásával, a polgármester kéréseinek szándékos elszabotálásával és szakmaiatlan szembehelyezkedésével nagyon jelentősen akadályozta a polgármester feladatainak elvégzését, céljai elérését. A polgármester egyes kéréseit vegzálásnak tekintette, a polgármestersége elejétől kezdve alapvetően alkalmatlannak tartotta a tisztségre. Nem csupán a közszolgálati viszonyból eredő kötelezettségek egyszerű megszegése valósult meg, a felperes ennél magasabb szintű, bizalomromboló magatartást tanúsított azzal, hogy a közvagyon megóvására tett erőfeszítéseket következetesen akadályozta; politikai támadások esetén nem nyújtott a polgármester által kért tájékoztatást; nem tette lehetővé, hogy a polgármester védekezni tudjon; a korábbi polgármester hivatali idejének lejártát követően az önkormányzat képviselőtestületében tett nyilatkozatait nem vizsgálta; ugyan tudomással bírt a háziorvosi ellátással kapcsolatos szerződés elmaradásának katasztrofális következményeiről, mégsem tett semmit a szerződési folyamat előrevitele érdekében; természetvédelmi kérdésben azzal vádolta meg a polgármestert, hogy az önkormányzatnak kárt okoz; a korábbi polgármester ügyvédje, személy¹⁰ által benyújtott számlával foglalkozó nyilvános képviselő-testületi ülésen kijelentette, hogy az ügyet nem lehet vizsgálni, a kifizetést a polgármesternek alá kell írnia; a felperes feletti munkáltatói jog gyakorlásával összefüggésben kötött ügyvédi megbízási szerződést bizalmas adatként felhatalmazás nélkül kiszolgáltatta a polgármester politikai ellenfeleinek, akik azt politikai támadáshoz használták fel; a polgármestert érintő egyéb ügyekben passzív maradt, nem nyújtott a polgármesternek szakmai segítséget, továbbá aktívan közreműködött a polgármester fegyelmi felelősségre vonásában. A felperes maga is elismerte a szakmai lojalitás megsértését azzal, hogy a 2021. december 7. napján kelt beadványában kijelentette, hogy a polgármester mély hozzá nem értésről adott számot, a polgármester egyszer sem kérte, hogy vegyék át az SZMSZ-t. Az alkotó együttműködés keretében ugyanakkor magának kellett volna felajánlani az egyeztetést, nem pedig egyszerűen végignéznie a polgármester szorult helyzetét. A politikai játszmákban a felperes nem vehetett volna részt, a politikai ellenfelek támogatását a saját passzivitásával nem segíthette volna elő, a polgármester elleni fegyelmi eljárásban egyoldalú és rossz szakmai véleményt nem nyilváníthatott volna. A felperes nem volt politikailag semleges, hiszen a polgármesternek nem adott szakmai segítséget, míg a politikai ellenfeleinek igen. Erre példa a 2020. február 18-i képviselő-testületi ülés, ahol a felperes a polgármestert az ülés vezetése tekintetében félreinformálta, holott a Mötv. 45. §-a és 65. §-a értelmében a képviselő-testület ülését a polgármester hívja össze és ő az elnöke a testületnek. Nem helytálló az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy a polgármester már kezdetben sem bízott senkiben, nem értékelte, hogy a polgármesternek a megválasztását követően nem volt más lehetősége, minthogy megpróbáljon együttműködni a felperessel, munkaebédre is meghívta, ezzel bizalmat szavazott a közös munkának. A felperesi tanúk azon állítása, hogy a polgármester nem bízott senkiben, nem igaz és jogilag is irreleváns. Az elsőfokú bíróság kritika nélkül fogadta el a felperesi tanúk elfogult nyilatkozatát, a felperesi tanúk és a felperesi polgármester között komoly érdekellentét áll fenn. Az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatos érvekkel nem foglalkozott, nem engedte meg kérdés feltevését az alperesnek, amivel az elfogultságra kívánt rámutatni. A bizalomvesztés

nem egy konkrét pillanathoz, eseményhez köthető jelenség, hanem ahhoz okok sora vezetett, a polgármester bizalma végleg megrendült.

[20] Az egyes felmentési indokok tekintetében - a valós és okszerű felmentési indokra vonatkozóan - a fellebbezés a következőket hozta fel: 2. indok esetében az önkormányzati vagyon megóvása a polgármester programjának része volt, a felperes a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. A mulasztást nem önmagában kell vizsgálni, hanem annak tükrében, hogy a polgármester meg kívánta óvni a közvagyon, mindezt sértve a felperes nem készítette el a száml helyrajzi számú ingatlan értékesítésével kapcsolatos állásfoglalást. Ezzel a polgármester munkáját akadályozta, a kormányhivatal ilyen esetekben nem vizsgálja az ingatlanok értékeit, csupán azt, hogy az ülések szabályszerűen történtek-e, a jelen esetben a döntés tartalmával volt a probléma. Vagyonvesztés, ha az igazságügyi értékbecslő kétszer akkora értéket állapít meg, mint amennyiért az önkormányzat eladta az ingatlant, ráadásul nem 10-20%-kal olcsóbban, hanem 50%-kal kevesebb összegért került értékesítésre az. Ezen többlettényállási elemekre figyelemmel megvalósult a bizalomvesztés, az ingatlan áron aluli értékesítése kapcsán érdekellentét állt fenn a polgármester és a korábbi polgármester között, a felperes passzivitása a volt polgármesterrel kapcsolatos konfliktus elkerülését szolgálta. Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a 12. sorszám alatti jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomással a polgármester elismerte, hogy a felperes válaszolt, de ezt nem tekintette megfelelő válasznak. A bizonyítási terhet a Pp. 265. § (1) bekezdésével elletétesen határozta meg az elsőfokú bíróság, holott az alperes jelezte, hogy nemleges tájékoztatást nem lehet bizonyítani, a felperes érdekében áll, hogy igazolja a szakmai állásfoglalás megadását.

3. indok: Az emléktábla ügye mögött is politikai ügy állt, a polgármestert politikai ellenfele támadta, vele szemben kellett magát megvédenie, ehhez volt szüksége a felperestől a kért számításokra vagy kimutatásra, tájékoztatásra. A szakmai támogatás cinikus elutasítása nem magyarázható politikai semlegességgel, vitatta, hogy a felperes szóban tájékoztatást adott a polgármesternek a kért körben, továbbá iratellenes az a megállapítás, hogy a felperes tájékoztatta a polgármestert több mint egy hónappal később a kért kérdések vonatkozásában, ugyanis nem a 2020. február 16-ai emailben feltett kérdésekre reagált. A bizonyítási terhet itt is helytelenül határozta meg az elsőfokú bíróság, nemleges tény nem lehet bizonyítani, a felperesnek állt érdekében a bizonyítás.

4. indok: a Zrt.1 kerékpárút ügyében a polgármester legfőbb politikai ellenfele, a korábbi polgármester volt érintett. Nem lehet semleges a felperes részére annak kivizsgálása, hogy a megbeszélésen a korábbi polgármester és képviselőtársa hogyan léptek fel, mit nyilatkoztak, az összhangban állt-e az önkormányzat érdekeivel, a politikailag általa kényesnek tekintett esetekben a felperes egyszerűen ignorálta a vezetője utasításait. A polgármester jogszerűen utasította a felperest a fenti kérdés kivizsgálására, nem azt várta el a jegyzőtől, hogy vonja felelősségre a képviselőket, hanem csak azt, hogy készítse elő azt az anyagot, amely alapján a polgármester megállapíthatja a következményeket, készítse fel őt arra, hogy hogyan kezelje az ügyet, de ez nem történt meg. Iratellenes annak megállapítása, hogy a felperes tájékoztatta a polgármesterasszonyt, a felperes reagálása cinikus és nem arra vonatkozott, amit a polgármester kért tőle. A bizonyítási érdek meghatározása, nemleges bizonyításra kötelezés itt is helytelen. 5. indok: A háziorvosi ügyelet tekintetében kötelező önkormányzati alapfeladatról van szó, a felperes tudta, ha a település ellátatlan marad, akkor az a polgármester bukásához vezet, ennek ellenére nem tett semmit. A polgármesternek nem volt feladata a szerződéstervezet bekérése, jogi véleményezés, a határidők figyelemmel kísérése, ezek a felperes feladatai voltak, mégsem tett semmilyen lépést a szerződési folyamat előrevitele érdekében, csupán belenyugodott abba, hogy a várható botrány a polgármestert elsodorja, bukása esetén pedig a felpereshez kötődő korábbi polgármester kerülhet ismét

megválasztásra. Nem állítható, hogy a szerződéstervezet bekérése és a jogi véleményezés a nem jogvégzett polgármester hatáskörébe tartozna a jogi végzettséggel rendelkező jegyző helyett. A polgármester a vallomásában megerősítette, hogy sosem készített szerződést, azokat nem is véleményezte, a szerződés előkészítése a polgármesteri hivatal feladata volt. A Pp. 346. § (4)-(5) bekezdését sértően az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, hogy mi alapján állapította meg, hogy az ügyintézés folyamatos volt, csak annyi derült ki, hogy 2020. január 22. napján helység1 kérte a feladatátvállalási szerződés megküldését, utána nem történt semmi, nincs azonban peradat arra, hogy az ügyintézés folyamatos volt. A polgármester 2020. márciusában egy megbeszélésen tudta meg véletlenül, hogy helység3 mégsem köt szerződést helység1vel, és csak ezt követően kezdtek tárgyalásokat helység2 vezetésével. A 6/2. indok: A név1-es ügyben éppen azon ingatlan tekintetében került törlésre a név1 megjelölés, ahol a korábbi polgármester fia által vezetett sportklubról volt szó. A klub érdekében engedély nélküli fakivágásokat hajtottak végre, amely miatt a kormányhivatal el is marasztalta a sportklubot és természetvédelmi bírság kiszabása helyett figyelmeztetésben részesítette. A telekalakítással a természetvédelmi értéke továbbá a jogi besorolása nem változott meg a területnek, ezt mondta a felperes is, az elsőfokú bíróság ugyanakkor jogsértő módon nem vette figyelembe a környezetvédelmi szempontokat és a területet érintő politikai háttér sem. Az ügy előzménye a fakivágás miatti országos botrány volt, a fenti politikai háttér vonatkozásában vizsgálendő itt is a felperes magatartása. Az elsőfokú bíróság helytelenül állította, hogy a felperes a hivatkozott képviselő-testületi ülésen szakmai véleményt fogalmazott meg, az ugyanis jogi levezetést nem tartalmazott, csak egy politikai álláspontot képviselt, amely az alperesi polgármester politikai ellenfelének álláspontja. A felperes felszólalása egyértelműen személy2 személyes érdekei által motivált álláspontot tükrözött. A polgármester asszonyt károkozással vádoló felperesi nyilatkozat nagy nyilvánosság előtt történt, továbbá a polgármester politikai ellenfelei előtt, a felperes tehát nem a Kttv. 76. § (2) bekezdésében követelt módon, a vezetőjével alkotó módon együttműködve járt el. A véleménynyilvánítás szabadságán túlmutat, ha a felperes a vezetőjét szakmai indok nélkül nagy nyilvánosság előtt károkozással vádolja, szembehelyezkedik annak deklarált szakmai céljaival, mindez megalapozza a bizalomvesztést. A felperes jogi érvelést nem adott elő, mely alátámasztotta volna a károkozásra vonatkozó nyilatkozatát, így például azt, hogy jogszabály miként határozza meg, hogy a területnek mi a természetvédelmi minősítése. Az ülésen a felperes szükségesnek tartotta az országos botrányt okozó fakivágást relativizálni és a polgármester nyilatkozatát rossz színben feltüntetni. Az ülésen személy8 tanú együtt szavazott személy2 volt polgármesterrel, egy másik esetben figyelmetlenségből nem szavazott vele együtt, mely hibát másnap orvosolni kívántak azzal, hogy rendkívüli képviselő-testületi ülést kívántak tartani, melyet az alperesi polgármester a távolléte miatt nem tudott akkor összehívni, csupán két nappal későbbre tette azt meg. Képviselők szerint ezzel szabálytalanul járt el, ezért fegyelmi eljárást indítottak vele szemben, melynek eredményeként 6 hónapra megvonták az illetményének 10%-át. A fegyelmi ülésen tett nyilatkozatában a felperes nem mutatott rá arra, hogy az ülés összehívására vonatkozó szabály többféleképp értelmezhető, ezzel szemben a polgármester felelősségét megállapító döntés irányába mutató utalást tett a polgármester kötelezettsége tekintetében.

[21] Az alperes a fellebbezésében kifejtette álláspontját a személy10 ügyvéddel kötött megbízási szerződés kapcsán, melyet még a korábbi polgármester kötött személyiségi jogi perhez kapcsolódóan, az ügyvéd 2019 nyarán bocsátotta ki számláját, melynek kifizetését az új polgármester nem engedélyezte, nem tudott felelősséget vállalni a közpénz fenti elköltésére. A felperes szakmai segítséget nem nyújtott a polgármesternek, cinikusan annyit válaszolt, hogy a kifizetés csak technikai kérdés, ez nem szól másról, csak az aláírásról, azt alá kell írnia a polgármesternek. Ezzel nem szakmai véleményt nyilvánított ki, hanem a vezetője ellen foglalt állást.

6/3. indok: A név² iskola ügyében a polgármestert a közvagyon megóvása motiválta, a harmadáron történt értékesítést követően a polgármesternek sürgősen intézkednie kellett az ingatlan visszaszerzése érdekében, ezt a célt a felperes nem tette magáévá, a polgármester elleni fegyelmi eljárásban nem emelt szót azzal kapcsolatban, hogy a per elmaradása esetén az önkormányzatot vagyonvesztés éri. A felperesnek észlelnie kellett volna az értékesítés szabályossága körében felmerült kételyeket, csupán a képviselő-testületi döntés szükségességéről szolt az értékbecslés beszerzése és a perindítás kapcsán, azt azonban nem emelte ki, hogy ha a polgármester asszony a fenti intézkedéseket nem teszi meg, az milyen vagyonvesztéssel járt volna az önkormányzat részére. Per megindítása hiányában az önkormányzatot 100.000.000 forintos nagyságrendű kár éri a piaci ár alatti értékesítés miatt, a felperes akkor járt volna el a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerint, ha alkotóan együttműködik a polgármesterrel. Ehelyett szándékosan befolyásolta a képviselő-testület tagjait, joga és kötelezettsége sem volt, hogy a képviselő-testületi tagok részére szétossza az ügyészség levelét, amelyben arról tájékoztatták a polgármestert, hogy az ügyészség a perbe történő belépést visszautasította. A felperes nem tett semmit az ingatlanok visszaszerzése és a vagyonvesztés elkerülése érdekében, a fegyelmi eljárásban pedig akkor járt volna el szabályosan, szakmailag elvárhatóan, ha rámutat arra, milyen viszonyban állt egymással a polgármester cselekedete és az önkormányzat vagyonvesztése. A bírói gyakorlat a bizalomvesztési perekben a kötelezettségszegést tipikusan kisebb jelentőségű ügyekben állapította meg, azonban a fenti esetben a város vagyonát nagy mértékben hátrányosan érintő ügrről van szó, mindezek azok a többlétevényállási elemek, amik a bizalomvesztést megalapozták. A felperes a véleményével nem csak a fegyelmi eljáráshoz, hanem a polgármesterrel szembeni büntetőfeljelentéshez is alapot szolgáltatott, idézte a felperesnek a büntetőeljárásban tett tanúvallomását, mely a feljelentők, a polgármester ellenfeleinek narratíváját tükrözi. Az értékbecslések díja egyáltalán nem volt túlázott, szükség volt két újabb értékbecslésre, a polgármesterrel szemben indított büntetőeljárást az ügyészség bűncselekmény hiányában megszüntette, idézett az ügyészségi határozatban foglalt megállapításokból. Az elsőfokú eljárásban csatolta azokat a költségjegyzékeket, amelyek azt támasztják alá, hogy az értékbecslések nem voltak túlázottak. Az elsőfokú bíróság jogsértően nem tekintette halaszthatatlan üggynek a perbeli esetet a csatolt iratok tükrében, holott 2020. december 2. napján kapta kézhez a polgármester a második értékbecslést és 2020. december 4. napján a helység³i Törvényszék a polgári ügyben már tárgyalást tartott. Az elsőfokú bíróság tévesen ítélte időben távoli eseménynek a fenti felmentési indokban szereplő esetet a felmentés időpontjához képest, ekörben hivatkozott a Kúria Kf.VII.45.058/2021/4. számú eseti döntésében írtakra, ahol a felmentés legkevesebb 3 hónappal később született, mint a perbeli esetben. Nincs peradat arra, hogy a felperes tájékoztatta volna az alperesi polgármestert, hogy ügyészséghez kellene fordulnia a vagyon visszaszerzése miatt. Érthetetlen az elsőfokú bíróság ítéletének [111] bekezdésében foglalt megállapítás, miszerint a felperes nem volt elzárva attól, hogy a személyes véleményét megfogalmazza szakmai érdekek mentén, ugyanis a probléma az, hogy nem nyújtott szakmai támogatást a vezetője részére a nyilvánvaló vagyonvesztés megakadályozása érdekében. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy milyen személyes véleményt fogalmazott meg a felperes szakmai érvek mentén és iratellenesen állapította meg, hogy a polgármester azt várta el a felperestől, hogy győzze meg a képviselő-testület tagjait a polgármester álláspontjáról, ilyen kérést a felperes felé nem fogalmazott meg. Iratellenes az elsőfokú ítélet [112] bekezdésében foglalt megállapítás, mely szerint a felperes szakmailag segítette a polgármestert. személy⁹ ugyanis tanúvallomásával alátámasztotta, hogy sok ilyen eset nem történt, a bizottságok működésével kapcsolatosan sem kapott megfelelő felvilágosítást a felperestől a polgármester. személy⁸ tanú sem emlékezett arra, hogy a név¹ területtel kapcsolatos képviselő-testületi ülésen a témával kapcsolatban a felperes bármilyen jogi levezetést adott volna.

6/4. indok: A személy4-féle cikkel kapcsolatban kifejtette, hogy a közszolgálati jogviszony bizalmi jellegéből eredően a tisztviselő munkája során bizalmas információkhoz hozzájuthat, köteles azonban azokat megtartani, illetéktelen személynek nem adhat azokról tájékoztatást (Kttv. 10. § (3) bekezdés). Tévesen állította a felperes, hogy csak tájékoztatta a képviselőket arról, hogy meg kívánja szüntetni az alperesi polgármester a közszolgálati jogviszonyát, ezt nem tehetné volna meg, mert az ügyvédi megbízási szerződés tartalma bizalmas információ, az nem tartozik a képviselőkre, így az irat átadása illetéktelenek részére történt. Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a felperes nem adta át a képviselők részére a megbízási szerződést, hiszen ezt a 2020. október 1. napján tartott tárgyalás jegyzőkönyve szerint kifejezetten kijelentette, miszerint az átadás megtörtént, ugyanakkor a 2021. július 6. napja szerinti tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy nem adta át a szerződést senkinek. Semmilyen ésszerű oka nem volt annak, hogy a felperes tájékoztassa a képviselő-testületet a közszolgálati jogviszony megszüntetésének szándékáról, arról, hogy ezzel kapcsolatban kit bízott meg és milyen feltételekkel az alperes, egyetlen elképzelhető ok volt a szerződés kiadására, mégpedig a politikai nyomás keltése, hogy megnehezítse a felmentést. Nem azzal sérült a szakmai lojalitás követelménye, hogy a felperes elolvasta a kezébe jutott megbízási szerződést, hanem azzal, hogy kiadta illetéktelen személyek részére abból a célból, hogy a polgármesternek ártson. Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdését sértően nem indokolta, hogy az ügyvédi megbízási szerződés a képviselőket jelentősen érintette, ugyanis az információ kikerülése lejárato cikkben manifesztálódott, ami kifejezetten tükrözi a munkakapcsolat megromlását. A bizalomvesztést egyértelműen alátámasztja, hogy a fenti cikk online sajtóban jelent meg, itt nem annak volt jelentősége, hogy a felperes maga adta-e át a dokumentumot, hanem annak, hogy ennek mi lett a folyománya, a felperesnek a helyi viszonyokat ismerve tudnia kellett volna, hogy mi lesz a szerződés kiadásának következménye. A következményeket jól szemlélteti, hogy a Székesfehérvári Törvényszék 1.000.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére kötelezte személy4öt az egyik, a polgármesterről szóló cikke miatt. A szerződés kiszolgáltatása morálisan elfogadhatatlan, önmagában is megalapozza a bizalomvesztést, az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését és 346. § (4)-(5) bekezdését sértően állapította meg, hogy ez nem alapozza meg a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontját.

[22] A 7-8. felmentési okoknál a bizottsági egyeztetések elmaradása kapcsán kifejtette, hogy a polgármesternek valóban lehetősége van a Mötv. szerint a bizottságok összehívására és az előkészítésben való közreműködésre, az ezekkel kapcsolatos kötelezettségek azonban a jegyzőt terhelik, így jogszerűen kérte a felperest, hogy segítse a munkáját. A felperes csak cinikusan állította, hogy egyeztetett a bizottsági elnökökkel, holott elég lett volna annyit tennie, hogy az ülések előtt a szomszéd irodába beszél a polgármesternek, ezt azonban nem tette meg. Ez a passzivitás azt szolgálta, hogy kerülje a konfliktust a polgármesterrel szemben álló képviselőkkel, kiszolgálva azok politikai érdekeit. Iratellenes az a megállapítás, hogy a felperes többször felhívta a figyelmet arra, hogy a polgármester a bizottsági üléseken részt kíván venni. személy3 tanúvallomásával azt támasztotta alá, hogy a felperes nem jelezte, hogy a polgármester jelen kíván lenni a bizottsági üléseken, személy8 tanú nem emlékezett olyanra, hogy a jegyző egyeztetett volna vele, hogy a polgármestert hívja meg az egyeztetésekre. A felperes ellentmondásba is keveredik az üggyel kapcsolatban, mert a keresetében először még azt állítja, hogy a polgármester időnként nem a jegyzőtől, hanem más ügyintézőktől kért segítséget, később viszont már azt sérelmezte, hogy a polgármester miért nem közvetlen az ügyintézőket kereste meg, például a szabályzatokkal kapcsolatban. A kért szabályzatok egy város működését szabályozó dokumentumok, ezek nélkül nehezen lehet felelősségteljesen ellátni az önkormányzattal kapcsolatos feladatokat, mindezeket nem értékelte az elsőfokú bíróság a

jogsértésnél. személy5 tanúvallomásaival azt kívánta igazolni, hogy a polgármester őt megelőzően tanácsért fordult a jegyzőhöz, aki nem adott részére ilyet.

[23] Összességében a felperes a vezetői bizalmat durván romboló passzív magatartást tanúsított, email-ekre nem reagált, segítséget nem ajánlott fel, így az SZMSZ szabályainak megbeszélését sem. A passzivitás egyik további példája az személy11 tanúvallomásában említett magatartás, amikor az illegális szeméttlerakót felszámoló Kft. az általa elvégzett munka ellenértékének kifizetését kérte. Ennek kapcsán utalt a polgármester elleni büntetőügyben a felperesi tanúvallomásra, mely igazolja, hogy a felperes jogi segítség tekintetében passzív maradt, csak egy véleményt fogalmazott meg a vállalkozói díj kifizetésével kapcsolatban. A polgármester nem követett el bűncselekményt, az ügyészség bűncselekmény hiányában megszüntette az eljárást, melynek indokait részletezte a fellebbezésében. A felperesnek a fenti esetben érzékelnie kellett volna, hogy vállalkozói díjként nem a teljes összeget kellett volna kiszámlázni, ezzel elkerülhető lett volna a polgármester elleni feljelentés. A fenti okfolyamatot, csatolt bizonyítékokat és személy11 tanúvallomását az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütközően nem értékelte. Az elsőfokú bíróság tévesen állította, hogy kezdetben sem állt fenn bizalom a polgármester részéről, ezzel ellentétben inkább a felperes volt bizalmatlan a polgármesterrel szemben, a felperes felé fennállt bizalom fokozatosan veszett el, melynek eredményeként a munkakapcsolat végképp fenntarthatatlanná vált. A viszony fokozatos megromlását támasztja alá személy9 tanúvallomása is, aki szerint a polgármesterasszony a megválasztását követően nem kívánt megválni a felperestől, tehát iratellenes annak megállapítása, hogy a felek közötti viszony kezdettől rossz volt. Az alperesi polgármester törekedett a felperessel a megfelelő munkakapcsolatra, többször is esélyt adott neki. Összességében a felperes a fenti többbűntényállásokat figyelembe véve a polgármester munkáját nem támogatta a Kttv. 76 § (2) bekezdésében írtak szerint, szakmai lojalitás hiányában a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerű volt.

[24] A másodlagos fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy az átalány-kártérítés összegének megállapításánál az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Kttv. 193. § (5) bekezdését, az alperesi jogsértést egyoldalúan értékelte az elsőfokú bíróság és nem mérlegelte a felperesi kötelezettségszegéseket, holott a fenti jogszabályhely értelmében az összes körülményt értékelni kell. Kiemelkedő jelentőséggel bír a jogsértés súlya és annak következménye, az átalány-kártérítés címen megítélt összeg túlzó, nem vette figyelembe a középértéket, nem áll arányban a jogsértés súlyával és következményével, melyek indokolnák a kártérítés törvényi minimumhoz közeli megállapítását. A jogsértés súlya tekintetében a felperes tényállítást nem tett, nincs peradat arra, hogy a felperes személyiségi jogai sérültek volna, az alperes a felperes emberi méltóságát, illetve egyéb személyiségi jogait sértően járt volna el. A jogkövetkezmények tekintetében a felperes nem igazolta, hogy jegyzőként kívánt volna a közigazgatásban elhelyezkedni a felmentését követően és hogy a közsférában bezárultak előtte a kapuk. Csupán azt igazolta, hogy ügyvédi munkát végzett, nem hivatkozott az életviszonyainak megromlására, továbbá arra, hogy mások eltartásáról kell gondoskodnia. Az ügyvédi tevékenység során elért jövedelme nem életszerű, nem hivatkozott a felperes arra, hogy az egzisztenciájára kihatott volna a munkáltatói intézkedés.

[25] A végkielégítés vonatkozásában az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a Kttv. 69. § (1) bekezdését és (2) bekezdés d) pontját, amikor az átalány-kártérítés összegén túl végkielégítést is megállapított. Ez a rendelkezés a Kttv, 193. § (5) bekezdésébe is ütközik, mert a végkielégítés jogintézménye arra az esetre szolgál, amennyiben a felmentés jogszerű, a funkciója a megszüntetéssel járó hátrányok kompenzálása. Jogellenes megszüntetés

jogkövetkezménye a Kttv. 193. § (5) bekezdése szerinti átalány-kártérítés, amely esetben kizárólag ez a jogkövetkezmény kerülhet meghatározásra. Az átalány-kártérítés funkciója a jogellenes jogviszony megszüntetésből eredő hátrányok kompenzálása, ebben benne foglaltatik az esetleges végkielégítés is. Valamennyi kár kompenzálására szolgál, tehát a Kttv. 193. § (5) bekezdése nem ad lehetőséget az átalány-kártérítésen felül végkielégítés megfizetésére. Ezt támasztja alá a Kúria Mfv.10.009/2020/4. számú eseti döntése is, mely szerint az átalány-kártérítés valamennyi kár kompenzálására szolgál.

[26] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás teljes felderítése és széleskörű bizonyítási eljárás eredményeként hozta meg az ítéletét. Másodfokú perköltségigényt érvényesített. Előjáróban kiemelte, hogy a fellebbezés nem felel meg a Kp. 99. § (1) bekezdésében és 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak, mert a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértés a jelen perben nem alkalmazható jogszabályhelyekre utal, továbbá nem jelöl meg olyan konkrét jogszabályt, amely a fellebbezés alapjául szolgálhat. Az alperes az elsőfokú eljárásban előadott álláspontjának megismétlésével kérte az ügy újbóli elbírálását, a konkrét jogszabálysértés megjelölése vagy annak okszerű indokolása nélkül. Ebben a körben hivatkozott a Kúria Kf.37.943/2019/10. számú eseti döntésében foglaltakra, ahol a fellebbező fél a bizonyítékok újraértékelését, a saját álláspontjának elfogadását kívánta elérni, az elsőfokú bíróság azonban a keresetet minden tekintetben elbírálta és az irányadó jogszabályok helyes értelmezésén alapuló indokát adta a döntésének.

[27] Érdemben a fellebbezés nem az ítélet megállapítását támadta, hanem az alperes a saját álláspontját megismételve kérte a másodfokú bíróságtól az elsőfokú ítélet felülmérlegelését. A megismételt eljárásban az alperes sikertelenül kísérelte meg állításai bizonyítását, semmilyen bizonyítékkal nem tudta alátámasztani a felmentési okok valós és okszerű voltát. Az eset mögött meghúzódó többlettényállási elemek összességükben való értékelése kizárt figyelemmel arra, hogy az 1. és 6/1. számú felmentési indokok tekintetében az azok jogellenes voltát megállapító elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett, ugyanakkor a többi felmentési indok valós tartalmát sem tudta az alperes a perben bizonyítani. A tanúk elfogultságára való hivatkozás alaptalan, mert az alperes erre csak azért hivatkozott, mert a tanúk nem az ő álláspontját támasztották alá. A tanúbizonyítás körében felhívott eljárási szabálysértések az elsőfokú bíróság által pervezetési hatáskörben meghozott szükséges intézkedések voltak, így az okirati bizonyítékok felolvasása szükségtelen volt; dr. személy3 tanú elmondta, hogy személy12vel ő egyeztetett, ezért erre a körülményre személy4 meghallgatása, figyelemmel a tanú betegségére is szükségtelen volt; a személy5 tanúkenti kihallgatására vonatkozó indítványát az elsőfokú eljárásban az alperes nem jelezte, továbbá nem jelölt meg olyan körülményt, amely a felmentés szempontjából releváns lenne és a tanú alá tudná támasztani, az elsőfokú bíróság a tényállást ebben a körben is teljeskörűen feltárta. A felmentés indoka a szakmai lojalitás hiánya volt, ezért a politikai szálát nem szabadott vizsgálni az elsőfokú bíróságnak, ugyanakkor a felmentés valós indoka nem a szakmai lojalitás hiánya volt, hanem a felperesnek az alperes által vélt politikai kötődése. A Kp. 100. § (4) bekezdése alapján tett bizonyítási indítvány a felmentés után több évvel bekövetkezett körülményre utal, melynek a jelen ügyben relevanciája nincs. Az elsőfokú ítélet összecszerúségében is megalapozott, az átalány-kártérítés körében az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperes által hivatkozott körülményeket, különösen azt, hogy jogellenes felmentéssel a köztisztviselői életpályája megszakadt, újra kellett építenie az egzisztenciáját és megélhetését. A fellebbezésben a felmentést meghaladóan tett állításokat és a perben nem

bizonyított feltételezéseket az MK. 95. számú állásfoglalás és a Kp. 100. (3) bekezdése alapján figyelmen kívül kell hagyni.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[28] A fellebbezés részben alapos.

[29] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.700.217/2022/7. számú hatályon kívül helyező végzésében rögzítettek szerint a megismételt eljárás nem terjedt ki az 1. és 6/1. számú felmentés indokok vizsgálatára, az ebben írt felmentési okok tekintetében az elsőfokú bíróság korábbi ítélete jogerőre emelkedett, a fenti két pont tekintetében ítélt dolognak volt tekinthető, hogy a felmentés jogellenes. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a fenti két pont tekintetében a felmentés jogszerűségét már vizsgálhatta, ezért a másodfokú bíróság mellőzi a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet indokolásából a [96] bekezdést, mely a 6/1. számú felmentési indokra vonatkozóan adott indokolást.

[30] A másodfokú bíróságnak hivatalból kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével eleget tett-e a hatályon kívül helyező végzésben foglalt, a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásnak. Az elsőfokú eljárás iratai alapján megállapíthatóvá vált, hogy az elsőfokú bíróság a 3. és 7. szám alatti tárgyalási jegyzőkönyvekbe foglaltan a bizonyítási teherről kimerítő, és helyes tájékoztatást adott. Arról tájékoztatta az alperest, hogy a felmentés jogszerűsége tekintetében az egyes felmentési indokok tekintetében milyen bizonyítási kötelezettség terheli, másodlagosan pedig a felperesnek a fenti körben milyen ellenbizonyításra van lehetősége. A megismételt eljárásban hozott ítéletének indokolásában a felmentés valamennyi pontjával kapcsolatban megállapította a tényállást, rögzítette, hogy milyen tényeket és körülményeket fogadott el valósnak, az egyes felmentési indokok tekintetében a releváns bizonyítékokat miként értékelte. A végkielégítésre vonatkozó kereseti kérelem tekintetében jogszabályhely megjelölésével megadta az ítéleti marasztalás indokait. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság nem talált olyan okot, ami a megismételt eljárásra vonatkozó utasítás teljesítésének elmaradása miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna.

[31] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes a fellebbezésében mindegyik fellebbezési hivatkozásánál megjelölt konkrét jogszabálysértést, továbbá kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete miként és mennyiben jogsértő a számára. Ezzel eleget tett a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt követelményeknek, a fellebbezés visszautasításának nem volt helye. Az már a fellebbezés érdemi elbírálására tartozó kérdés, hogy a fellebbezésben megjelölt jogszabályhelyek mentén mennyiben van lehetőség az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi felülvizsgálatára, továbbá az alperes érdemi fellebbezési hivatkozásai mennyiben

vezethetnek eredményre. Mindezekre figyelemmel alaptalannak bizonyult a felperes azon ellenkérelmi hivatkozása, miszerint az alperes a fellebbezésében nem jelölte meg a fellebbezés érdemi elbírálásához szükséges elemeket a fellebbezési jogszabályhelyek téves megjelölése okán továbbá amiatt, hogy a fellebbezésben az alperes csupán az elsőfokú bíróság által rögzített bizonyítékok újraértékelését kérte, ezért a fellebbezés érdemi elbírálásának nincs helye. A másodfokú bíróság felülbírálatának ezért perjogi akadálya nem volt.

[32] A megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet felülvizsgálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felmentés jogellenessége tekintetében valamennyi vizsgálandó felmentési indoknál megalapozott döntést hozott, a tényállást részletesen rögzítette, a kereseti kérelem és a védirati hivatkozások egybevetésével a szükséges körben a releváns tényállást megállapította, a szükséges bizonyítást lefolytatta és – az indoklás alábbiak szerinti részben történő pontosításával – helytálló jogkövetkeztetésre jutott a felmentés jogellenessége tekintetében. Helytálló döntést hozott az átalány-kártérítésre vonatkozó kereseti kérelem tekintetében, ugyanakkor a másodfokú bíróság nem osztotta az alperest végkielégítés megfizetésére kötelező jogi álláspontját.

[33] A vizsgálandó jogkérdés dogmatikai és esetjogi gyakorlatára tekintettel a másodfokú bíróság szükségesnek látja rögzíteni, hogy a Kttv. 63. § (2) bekezdés e) pontja, 66. § (1) és (2) bekezdése, valamint 76. § (2) bekezdése alapján a bizalomvesztés indoka kizárólag a kormánytisztviselő magatartásában, illetve munkavégzésében megnyilvánuló és bizonyítható tény lehet. Az irányadó kúriai gyakorlat szerint a bizalmatlanság, mint indok nem lehet személyes szimpátia kérdése (Kf.VII.40.323/2020/8., Kfv.IX.37.673/2019/5., Mfv.II.10.179/2017/5). A Kttv. 63. § (3) bekezdése szerint a felmentést a munkáltató köteles indokolni, mely indoknak világosnak kell lennie, a munkáltatónak kell bizonyítania a felmentési indok valós és okszerű voltát. A világosság megítélésénél nem a szóhasználatnak, hanem az indoklás egészének való jelentősége (Kfv.VII.39.245/2020/4., Kf.VII.40.323/2020/8., Mfv.I.10.462/2018/4.). Bizalomvesztésnél a vezetői bizalom megrendülését kell vizsgálni, melyhez nem elegendő valamely kormánytisztviselői kötelezettségszegés igazolása, szükséges még a bizalmi elvben bekövetkezett törésre történő utalás is. A bizalomvesztés egy erkölcsi, etikai jellegű bizalmi elvet juttat kifejezésre, mely az érintettek közötti szubjektív érzésen túli körülmény kell, hogy legyen, ennek valódiságát és okszerűségét a munkáltatónak kell bizonyítania. A 3/2016. (III. 21) KMK vélemény és a 95. számú MK állásfoglalás szerint is a felmentés okának világosan ki kell tűnnie a felmentésből. Bizalomvesztés esetén a munkáltató nem köteles fegyelmi eljárást indítani (Mfv.II.10.457/2016/5., Mfv.II.10.074/2018/4., Mfv.II.10.089/2018/3.). A Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti magatartás tanúsítása esetén a munkáltatói jogkör gyakorlója dönt arról, hogy fegyelmi eljárást indít vagy bizalomvesztésre hivatkozva felmentéssel szünteti meg a közszolgálati jogviszonyt. A Kttv. 76. § (1) bekezdése szerinti esetben kötelező a fegyelmi eljárás megindítása, mely nem vonhatja maga után a bizalomvesztésre alapított felmentést.

[34] Az irányadó jogszabályok, az MK 95. számú állásfoglalás, a 3/2016. (III. 21) KMK vélemény és a kúriai gyakorlat alapján szűk körben megengedett az ilyen típusú felmentés. A bizalomvesztésre alapított felmentésnek speciális feltételeknek kell megfelelnie, mert ebben az esetben nem áll rendelkezésére a köztisztviselőnek, hogy fegyelmi eljárás

keretében annak garanciáit igénybe véve védekezhessen a munkáltatói megállapításokkal szemben, a felmentés következménye pedig rendkívül súlyos: a hivatalvesztés.

[35] Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 78. § (1) bekezdésével, 84. § (2) bekezdésével, valamint a Pp. 279. § (1) bekezdésével és 346. § (4)-(5) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság indokolása és az általa elvégzett bizonyíték értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát, és az értékelés, valamint a mérlegelés megalapozottságát és okszerűségét nem dönti meg, azaz ha a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, és mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélet ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[36] Az alperes a fellebbezésében eljárási jogszabálysértésként hivatkozott az elsőfokú eljárás során beszerzett bizonyítékok egyenként és összeségében történt nem megfelelő értékelésére, ezen keresztül pedig a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerűsége körében hozott elsőfokú ítéleti döntés megalapozatlanságára, a bizalomvesztés körében hivatkozott anyagi jogszabályhelyek megsértésére. A másodfokú bíróságnak ezen fellebbezési hivatkozások mentén vizsgálnia kellett, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összeségükben megfelelően értékelte-e, és ennek nyomán megalapozott döntést hozott-e a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerűsége kérdésében.

[37] Az alperes a tényállás hiányos feltárása körében súlyozottan kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a bizonyítékok mérlegelésénél azt a politikai szálát, amit a fellebbezésében az egyes felmentési indokokon keresztül következetesen hangoztatott, miszerint a felperesi jegyző az alperesi polgármester politikai ellenfeleinek pártját fogta, az előző polgármester és a köre, valamint a polgármester asszony és támogatói csatározásában az előbbiek oldalára helyezkedett. Úgy értékelte, hogy a fenti politikai állásfoglalása miatt nem nyújtott kellő segítséget az alperesi polgármester programjának megvalósításában, ezzel a szakmai lojalitás szabályait olyan mértékben megszegte, hogy az a bizalomvesztés megállapítására okszerűen vezethetett. Ezzel szemben a fent már idézett kiforrott bírói gyakorlat szerint az elsőfokú bíróságnak a bizalomvesztésre alapított felmentésben foglalt konkrét indokok mentén kellett állást foglalnia abban a kérdésben, hogy az adott felmentési indokokkal és az ahhoz kapcsolódó indokolással az alperesnek sikerült-e alátámasztania a bizalomvesztésre alapított felmentés jogszerűségét. Ehhez kapcsolódóan van lehetősége az alperesnek a perben a kiosztott bizonyítási teher alapján a releváns bizonyítás felajánlására a felmentésben foglalt világos indokok valóságának, okszerűségének alátámasztására és ekként a felmentésben foglalt konkrét indokok magyarázatára figyelemmel arra is, hogy bizalomvesztés esetén – a fegyelmi eljárással szemben – megelőző eljárást az alperesnek nem kellett lefolytatnia, a védekezést is lehetővé tevő kontradiktórius eljárásra, bizonyításra nem kellett, hogy sor kerüljön. Mindezekre figyelemmel a felmentés jogszerűségét vitató közigazgatási perben van lehetősége a szükséges és releváns körben az alperesnek a bizonyítási indítványai előterjesztésére, ez azonban nem mutathat túl a felmentésben már

rögzített indokokon. A felmentési indokok világos, valós és okszerű voltát kell alátámasztania, ebben a körben elmélyítheti a felmentés indokolását, azonban a felmentésben rögzítettek túl további indokot, az egyes indokokon belül újabb tényállási elemet már nem hozhat fel, csak azt támaszthatja alá, hogy a felmentésben foglalt konkrét indokok megalapozták-e a bizalomvesztést. Mindezekre tekintettel a felmentési indokokon, az azokat megalapozó tényálláson túlmutató hivatkozásként az elsőfokú bíróságnak nem kellett vizsgálnia az alperes által hangsúlyozott fenti politikai háttérrel, azt a körülményt, hogy a felperes a magatartásával általában miként és mennyiben működött közre a polgármester programjának megvalósításában. A szakmai lojalitás követelményének megsértésének, a bizalomvesztésre alapított felmentés okszerűségének értékelésénél kizárólag az egyes felmentési indokokban foglaltakat és az azok alapjául szolgáló tényállást értékelhette, melynek az elsőfokú bíróság eleget tett.

[38] Az alperes a fellebbezésében a Kp. 100. § (4) bekezdésére hivatkozással indítványozta az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegének alátámasztására a fellebbezéséhez csatolt szórólap figyelembevételét, melyet a másodfokú bíróság mellőzött figyelemmel arra, hogy a szórólap a perbeli felmentés alapjául szolgáló tényállás időpontját (2019 vége, 2020 eleje) több évvel meghaladóan 2024. júniusában, a következő önkormányzati választások idején keletkezett, továbbá annak a politikai szálnak, amelyet az alperes a fenti szórólappal alá kívánt támasztani – miszerint a felperes a korábbi polgármester köréhez kötődik – a fent már részletezettek szerint az ügy érdemi elbírálása során nem volt jelentősége.

[39] Az alperes a fellebbezésében több ponton hivatkozott az álláspontja szerint a felpereshez kötődő tanúk vallomásának elfogultságára és kérte azoknak a bizonyítékok köréből történő kirekesztését. személy3, személy2 és személy8 tanúk tekintetében csupán állította, hogy a korábbi polgármester és köre az alperesi polgármesterrel való politikai ellentét miatt a perben nem adhat elfogulatlan tanúvallomást, azonban ennek a politikai szálnak a fent már részletezettek szerint az ügyben nem volt relevanciája, továbbá az alperes nem részletezte az egyes tanúk tekintetében, hogy a vallomásokban ez a kötődés mennyiben érhető tetten, az a perben releváns tények tekintetében miként torzította a vallomásukat és ebből hogyan lehet arra a következtetésre jutni, hogy a tanúk elfogultak. Az elsőfokú bíróság a tanúkat az egyes felmentési indokok tekintetében releváns tények vonatkozásában hallgatta meg, a tanúk arra nyilatkoztak – amennyiben arra vonatkozóan volt információjuk –, hogy az egyes felmentési indokok tekintetében a felperes a neki felrótt magatartást miként gyakorolta, illetve a kötelezettségét mennyiben nem teljesítette, ezen túlmenően a felperes alperes által állított politikai motivációi tekintetében nyilatkozniuk nem kellett. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokban foglaltakat a rendelkezésre álló egyéb, okirati bizonyítékokkal vetette egybe és a bizonyítékok együttes értékelésével hozott megalapozott döntést mindegyik felmentési indok tekintetében, hogy az alperesi felmentés jogellenes volt. A tanúknak az általuk észlelt releváns körülmények körében kellett nyilatkozniuk, ezt vethette össze az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratokban foglaltakkal, ezért szükségtelenül várta el az alperes a fellebbezésében, hogy a 2019. november 19. napja szerinti képviselő-testületi ülés jegyzőkönyvét a meghallgatások során az elsőfokú bíróság a tanúk elé tárja és nem részletezte, hogy milyen releváns többletinformációt várt a tanúktól attól, hogy a jegyzőkönyv eléjük tárásra kerül. Az ezzel kapcsolatban a felpereshez fűződő kapcsolatukról, valamint az alperessel szembeni magatartásukról és motivációjukról a fellebbezésben csupán általában feltételezett körülmények a tanúvallomások elfogultságának megállapítására és ekként a

bizonyítékok köréből való kirekesztésükre alapot nem adhattak. A tanúk elfogultságának alátámasztására nem volt elegendő a személy⁹ tanúvallomásában előadottakra hivatkozás, miszerint a tanúk készültek a polgármester asszony megbuktatására, továbbá az a körülmény, hogy a felperes részt vett a polgármester asszony elleni feljelentésben, a büntetőeljárásban tanúvallomást tett, továbbá a sajtónak kiszolgáltatót megbízási szerződéssel összefüggésben előadottak figyelemmel arra, hogy az események mögötti, az alperes által felvázolt politikai szálak a fent már részletezettek szerint az ügyben jelentősége nem volt. Az alperesnek az egyes tanúvallomások tekintetében az azokban foglalt konkrét tények vonatkozásában kellett volna előadnia a fellebbezésében, hogy azok a tanúk elfogultsága miatt miért nem felelnek meg a valóságnak, továbbá a tanúk elfogultsága mennyiben és milyen okból érhető tetten. Ugyanezek miatt nem vezethetett eredményre az alperes azon hivatkozása, hogy személy⁸ tanú korábban több alkalommal az előző polgármester mellett szavazott és a polgármester asszony elleni fegyelmi eljárásban is a felelősségre vonását pártolta.

[40] Az alperes a fellebbezésében sérelmezte személy⁵ és személy⁴ tanúkenti meghallgatására vonatkozó indítványának elsőfokú bíróság általi mellőzését, ugyanakkor – az alább az egyes releváns felmentés indokoknál még részletezendők szerint – a fenti tanúk vallomásától az ügyben releváns többletinformáció nem volt várható. Az a körülmény, hogy az alperesi polgármester egy külső személytől, a korábban jegyzőként, majd ügyvédként tevékenykedő személy⁵től is kért tanácsot azokban a kérdésekben, amelyekről a felperes segítségét várta, még nem támasztja alá, hogy a felperesnek az egyes felmentési indokok körében volt-e a kötelezettségszegése, amennyiben a kötelezettséget megszegte az vezethetett-e jogszerűen a bizalomvesztéshez. A személy⁴ által írt cikk kapcsán a 6/4. felmentési indoknál a releváns tény az volt, hogy a felperes a képviselőknél a felmentését célzó ügyvédi megbízási szerződést kiadta, ezzel kapcsolatban a felperes okszerű magyarázattal szolgált, ezért az, hogy az újságíró miért és kiktől származó információk alapján írta meg a cikkét, az ügyben relevanciával nem bírt. Mindezekre tekintettel nem valósított meg az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható releváns jogszabálysértést azzal, hogy a fenti két tanú meghallgatására vonatkozó alperesi indítványt mellőzte.

[41] Miután a fellebbezés eljárási jogszabálysértésekre történt hivatkozásai nem vezethettek eredményre, a másodfokú bíróság a fellebbezés általános, majd az egyes felmentési indokok tekintetében hivatkozott konkrét anyagi jogszabálysértési hivatkozásait vizsgálta. Az alperes a fellebbezésében a tényállás hiányos, illetve nem megfelelő feltárásával, valamint a bizonyítékok helytelen értékelésével összefüggésben, azokon keresztül vitatta az elsőfokú bíróságnak az ügy érdemében hozott, a bizalomvesztésre alapított, a Kttv. 76. § (2) bekezdése, valamint 66. § (1) és (2) bekezdése körébe tartozó döntés. Az elsőfokú bíróságnak az egyes felmentési indokok tekintetében felhozott, az ahhoz szorosan kapcsolódó bizonyítékok mérlegelésével kellett megállapítani, hogy az adott felmentési indokokban foglaltak alapot adnak-e a bizalomvesztés megállapítására. Az ebben a körben szükséges mérlegelést – az alábbiakban részletezett pontosításokkal – az elsőfokú bíróság elvégezte, az alperesnek arra kellett volna rámutatnia a fellebbezésében, hogy a fenti mérlegelés miért nem okszerű, az egyes felmentési indokok körén túlmutató, fenti politikai szál körébe tartozó többlettényállási elemekre hivatkozása, mint amelyek értékelését az álláspontja szerint az elsőfokú bíróság elmulasztotta, nem vezethetett eredményre.

[42] A már kialakult, fent hivatkozott kúriai gyakorlat értelmében az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az egyes felmentési indokok önmagukban, illetve

együttesen értékelve alapot adtak-e a bizalomvesztés megállapítására, ezen mérlegelési kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett. A kiforrott bírói gyakorlathoz képest nem mond többet ezzel kapcsolatban a fellebbezésben hivatkozott Kúria Kf.VII.40.323/2020/8. számú eseti döntés, miszerint egy hosszabb folyamat is vezethet a bizalom megtöréséhez. Abban sem volt vita a peres felek között és a kialakult bírói gyakorlat is rögzíti, hogy a Kttv. 76. § (1) bekezdése szerinti körbe tartozó kötelezettségszegés esetén csak fegyelmi eljárás indítható, míg a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerinti körben a munkáltató eldöntheti, hogy fegyelmi eljárást indít, avagy bizalomvesztésre alapítottnan menti fel a köztisztviselőt. Utóbbi esetben mérlegelnie kell, hogy a fegyelmi eljárás, mint megelőző eljárás szabályait betartva eszközöli a felmentést, avagy bizalomvesztésre alapítottnan menti fel a munkavállalót, az utóbbi körben azonban vállalva annak ódiumát, hogy adott esetben a közigazgatási perben kell a felmentés világos, valós és okszerű voltát bizonyítania. A perbeli esetben – nem vitatottnan – a Kttv. 76. § (2) bekezdése szerint kötelezettségszegések miatt alkalmazott bizalomvesztésre alapított felmentést a munkáltató, melyet a fent részletezettek szerint megtehetett, a közigazgatási perben pedig lehetősége nyílt a szükséges körben a bizonyításra. A bizalomvesztésre alapított felmentés esetén ugyancsak rögzíti a kialakult bírói gyakorlat, hogy a felmentési indokokban rögzített tényállás nem állhat időben indokolatlanul távol a felmentés időpontjától figyelemmel arra, hogy ezen körülményből – egyéb releváns tényállási elemek együttes értékelésével – okszerűen vonható le az a következtetés adott esetben, hogy a bizalomvesztés megállapítása nem helytálló. Ez a bírói gyakorlat nincs ellentmondásban azzal a fellebbezésben hivatkozott körülménnyel, hogy a felmentési eljárás szigorú szabályaival szemben a bizalomvesztés esetén a jogszabályok a bizalomvesztés megállapítására konkrét határidőt nem adnak, ez ugyanakkor nem jelenti azt, hogy okszerűen időben korlátlanul lehetne hivatkozni bizalomvesztési okra, az időmúlást a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően a felmentés megalapozottsága tekintetében kell értékelni. Mindezekre figyelemmel nem vezethetett eredményre az a fellebbezési indokolás, amely szerint az elsőfokú bíróság jogséértően kötötte határidőhöz a bizalomvesztésre történt hivatkozást.

[43] Nem vitatott követelmény a kiforrott bírói gyakorlat alapján az sem, hogy a felmentés okának valósnak és világosnak kell lennie, az ezzel kapcsolatban hivatkozott kúriai eseti döntés (Kf.VII.45.205/2021/6.) – az alperesi érveléssel ellentétben – nem írhatja felül a kialakult bírói gyakorlatot, miszerint a felmentési indokok köre utóbb a perben már nem bővíthető, csupán arra van lehetőség, hogy a már megadott felmentési pontok indokait az alperes a perben elmélyítse, azt bizonyítékokkal alátámassza. Erre vonatkozik az alperes által is idézett követelmény az eseti döntésből, miszerint az összefoglaló indokok a bírósági eljárásban konkretizálhatóak, de az indokok körének bővítése nélkül. Mindezek alapján a további példák felhozása a bírósági eljárásban nem jelentheti azt, hogy a felmentési indokokban foglalt tényállástól eltérő más ügyekre hivatkozással, az eredeti felmentési indokok körén túlmutatóan az alperes bizonyítson, az elsőfokú bíróságnak nem volt kötelezettsége az ilyen további indokok figyelembevételére, a bizonyítás lehetősége csak az eredeti felmentési indokok körén belül, azok tényállásához kapcsolódóan volt adott.

[44] A Kúria Kf.VII.40.524/2021/5. és Kf.VII.45.058/2021/4. számú eseti döntése kapcsán a másodfokú bíróság visszautal a felmentési indokok egyenként és összességében történő értékelésének követelményére, mely szerint egy folyamat is vezethet a bizalomvesztéshez, azonban a bizalomvesztést megalapozó konkrét tényeknek, azok okszerűségének a konkrét felmentési indokokból kell kiderülniük, azok egyenként és összességében történő értékelésével. Az egyes felmentési indokok tekintetében azok világos volta nem volt vitatott, mindegyiknél kiderült, hogy mire alapította a felmentést az alperes, a

perben a valóságosság és az okszerűség kívánt bizonyítást, ezért nem bírt jelentőséggel a fellebbezésnek a Kúria Kf.VII.45.058/2021/4. számú eseti döntésre hivatkozása a világosság követelményével kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményének okszerű mérlegelésével helytállóan foglalt állást a bizalomvesztés megalapozatlansága tekintetében, az eljárása a kialakult bírói gyakorlatnak is megfelelt, ezért nem volt jelentősége annak, hogy az EBH 2016.M24. számú eseti döntésre az elsőfokú bíróság mennyiben és miként hivatkozott. Az elsőfokú bíróság az egyes tényállási elemek mentén a vezetői bizalom, vagyis a polgármester mint munkáltató részéről a köztisztviselő jegyző felperessel szembeni bizalom megrendülését vizsgálta, az alperesi hivatkozással szemben a Kúria Kf.VII.45.058/2021/4. számú eseti döntése nem írja elő a kapcsolat megromlásához vezető okfolyamat részletes vizsgálatát, annak értékelését, hogy a viszony megromlása kinek felróható, az eseti döntésben foglaltak szerint is az egyes felmentési indokokban foglalt konkrét tények mentén kell értékelni, hogy az adott felmentési indok alapot adott-e a bizalomvesztésre. Ebből levonható ugyan a felek közti munkakapcsolat megromlására vonatkozó következtetés, azonban mindig a felmentésben foglalt konkrét indokok alapján kell vizsgálni, hogy az azokban foglaltakkal a felperes alapot adott-e a bizalomvesztésre, az alperesi bizalom felé a bizalomvesztés megállapításához szükséges mértékben megrendült-e. Mindezekre tekintettel a fellebbezésben írtakkal ellentétben nem kellett értékelni a felperes és az alperesi polgármester közti munkakapcsolat megromlásának általános körülményeit és annak indokait, továbbá, hogy annak megromlásáért melyik fél volt a felelős, ezek nem képezhettek olyan többlettényállási elemet, amelyek az egyes felmentési indokban foglaltakon túl értékelhetők lettek volna és a bizalomvesztés megállapításához vezetnének. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság nem vehette figyelembe a fellebbezés II/F. pontjában (fellebbezés 12-20. oldal) részletezett azon többlettényállási elemeket, amelyek a feleket körülvevő általános politikai környezetre, az arra visszavezethető, alperes által állított magatartásra, a polgármester szakmai kiszolgáltatottságára, a felperes szándékos passzivitásában és az aktív támogatás elmaradásában, valamint a polgármesterrel szembehelyezkedő magatartásában rejlő általánosan hivatkozott körülményekre vonatkoznak. Az egyes felmentési indokok tekintetében rögzített tényállásnak volt jelentősége, melyet az alább részletezettek szerint az elsőfokú bíróság értékelt és azt a fellebbezés mentén a másodfokú bíróság is az értékelési körébe vonta. Az ezt meghaladó tényállási elemeknek – így a polgármester elleni feljelentésnek, büntetőeljárás anyagának, a következő ciklusban tartott választás eredményének, a releváns tényállás részét nem képező képviselő-testületi üléseken elhangzottaknak, valamint az alperesi polgármester politikai programjának megvalósításával kapcsolatban általánosságban hivatkozottoknak – a perben relevanciája nem volt.

[45] Mindezekre tekintettel nem vezethettek eredményre az alperesi fellebbezéséből az anyagi jogszabálysértésre történt általános hivatkozások. Ezt követően a másodfokú bíróság a fellebbezésnek az egyes felmentési indokokkal kapcsolatos konkrét anyagi jogi hivatkozásait vizsgálta.

[46] A 2. felmentési indok tekintetében – úgy ahogy a többi fellebbezési indok tekintetében is – az alperes kifogásolta a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 265. § (1) bekezdését sértve határozta meg a bizonyítási terhet, nemleges tény nem tudott volna bizonyítani, a felperesnek állt érdekében a bizonyítás. Ezzel szemben a bizonyítási teherről történt 3. és 7. sorszám alatti kioktatásból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság

tájékoztatva a peres feleket, miszerint elsődlegesen az alperest terheli a bizonyítás kötelezettsége, míg – értelemszerűen – a szükséges körben az ellenbizonyítás lehetősége adott esetben a pozitív tények bizonyításával a felperest illeti meg. Mindezekre tekintettel nem valósított meg a bizonyítási teher kiosztásával az elsőfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozott jogszabálysértést. A 2. felmentési indok esetében az alperes azt róta a felperes terhére, hogy a tárgyi ingatlanértékesítéssel kapcsolatban nem adott a felperes a polgármester részére tájékoztatást. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a 12. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomásból kitűnően a polgármester elismerte, hogy a felperes válaszolt, azonban annak tartalmát nem tartotta megfelelőnek. A felmentés indokának vizsgálatakor mindig a felmentésben foglalt konkrét indokot kell figyelembe venni, csak az abban foglalt, a felperesnek felrótt követelmény tekintetében értékelhető, hogy az valós, illetve okszerű volt-e. Ennél a felmentési indoknál az alperes csak annyit rótt a felperes terhére, hogy nem adott választ a kérdésre, ezzel szemben a válaszadás megtörtént, az alperes csupán annak tartalmát nem tartotta megfelelőnek, ami már túlmutat azon a körön, hogy választ egyáltalán adott-e. Mindezekre tekintettel alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen értékelte a tanúvallomásban foglaltakat, a felmentés indoka az elsőfokú bíróság által helytállóan megállapítottak szerint nem volt valós, a tájékoztatás megtörtént. Az ezeken túlmenően a fellebbezésben hivatkozottaknak, miszerint a törvényesség helyreállításával kapcsolatban mi volt a polgármester általános programja, milyen vagyonszerzés állhatott elő az ingatlanértékesítéssel az önkormányzat vagyonában, a fent már részletezettek alapján nem volt jelentősége.

[47] A 3. felmentési ok alapja az volt, hogy az emléktábla elhelyezése kapcsán a 2020. február 16. napja szerinti polgármesteri e-mailben foglaltakra nem válaszolt, neki nem segített az SZMSZ értelmezésében. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában helytállóan állapította meg, hogy a csatolt iratok alapján a felperes a 2020. március 18. napja szerinti e-mailjében válaszolt a polgármesternek a fenti kérdéskörben, ezzel kapcsolatban az alperes a fellebbezésében csupán állította, hogy nem a feltett kérdésekre reagált, de ezt a csatolt okirati bizonyítékkal szemben konkrét érveléssel nem támasztotta alá. A válaszadás a felmentésben felrótt körben megtörtént, ezért a fellebbezésben kifogásolt esetleges szóbeli tájékoztatásnak jelentősége már nem volt. Az alperes a perben a válaszadás nem megfelelő voltára is hivatkozott az SZMSZ értelmezése kapcsán, de nem fejtette ki, hogy ennek elmaradása adott esetben mennyiben hatott közre a bizalom megingatásában, miként vezethetett a bizalomvesztéshez. A fenti felmentési okkal kapcsolatban a bizonyítási teher kiosztásánál, illetve az eset mögött felvázolt politikai szállal kapcsolatban a másodfokú bíróság visszautal a fent már kifejtettekre, azok az elsőfokú ítélet megállapításait a fenti felmentési indok körében sem tették megalapozatlanná. A másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásának [84] bekezdéséből ennél a felmentési indoknál az időmúlással kapcsolatban hivatkozottakat figyelemmel arra, hogy a fenti tényállási elem 2020. február-március hónapjában valósult meg, míg a felmentésre 2020. májusában került sor, a két időpont közt eltelt 2-3 hónap nem tekinthető olyan hosszú időtartamnak, amely a kialakult bírói gyakorlat szerint a felmentés okszerűsége tekintetében relevanciával bírna. Mindezekre tekintettel a fenti felmentési indok tekintetében helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az nem valós figyelemmel arra is, hogy az alperes a fellebbezésében csupán a válasz megadásának tényét vitatta, azt, hogy a válaszadással az SZMSZ értelmezésében mennyiben segített a felperes, a fellebbezés már nem érintette.

[48] A 4. felmentési indok: Azt rőtta fel az alperes, hogy a felperes a kérés ellenére nem vizsgálta ki, hogy személy² és dr. személy³ képviselő-testületi tagok milyen jogcímen jártak el az önkormányzat nevében a kerékpárúttal kapcsolatos megbeszélésen. Ezen indok alapja tehát egyértelműen nem a válasz hiánya volt hanem az, hogy a kapott választ nem a polgármester által elvártnak felelt meg, lényegében nem segítette a polgármestert az alperesi álláspont szerint jogalap nélkül eljáró képviselők felelősségre vonásában. Mindezekre tekintettel nem annak volt jelentősége az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben, hogy a felperes választ adott a polgármesternek, hanem annak, hogy az adott válasz tartalmilag megfelelő volt-e. Mindezekkel kapcsolatban helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában, hogy a Mötv. 65. §-a alapján a polgármester az, aki a képviselők felett diszponál, adott esetben őket számonkérheti, a jegyzőnek ilyen hatásköre nincs, illet az alperes sem tudott megjelölni. Erre figyelemmel alaptalanul kifogásolta az alperes a fellebbezésében is a felperes válaszának tartalmát, nem azt vitatta tehát, hogy a jegyző válaszolt-e, hanem a válasz tartalmát tartotta cinikusnak, mint ami a polgármester munkáját nem segítette. Mindezekre tekintettel az alperesnek a fellebbezésben is részletezett elvárása a válasz tartalmával kapcsolatban nem volt jogszerű, a felperes a válaszával, miszerint tájékoztatta a polgármestert, hogy a képviselők tevékenységéért ő nem felelős, a bizalomvesztésre okot nem adhatott. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet [91] pontjában írtakkal szemben a felmentés indoka ugyan valós, de nem okszerű, ennek megdöntésére alkalmas érvelést az alperes a fellebbezésében nem adott elő. A bizonyítási teherrel és az alperes által felvázolt politikai szállal összefüggésben a másodfokú bíróság itt is visszaul a korábban már kifejtettekre.

[49] Az 5. felmentési okkal kapcsolatban az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában helyesen fejtette ki, hogy a szerződéskötési folyamattal kapcsolatban nem pusztán a polgármesternek, hanem a felperesnek is voltak kötelezettségei, azonban a felperes nem kizárólag volt felelős az egész szerződéskötési folyamatért, ezt megalapozó jogszabályhelyet az alperes sem tudott megjelölni az eljárás során. Az alapul fekvő levelezés alapján helytállóan rögzítette azt is, hogy a folyamat felügyelete során a felperes tevékenységet fejtett ki, ezért nem valós az az állítás, hogy a felperes egyáltalán nem felügyelte a folyamatot. Az alperes a fellebbezésében csupán állította, hogy a szerződések előkészítése a polgármesteri hivatal feladata, de azt megalapozó jogszabályhelyet és előadást nem tett, hogy ennek kapcsán kizárólag a felperesnek vannak kötelezettségei. Vitatta azt az elsőfokú bírósági megállapítást, hogy az ügyintézésben a felperes részt vett, annak kapcsán azonban nem adott elő érvelést, hogy mi dönti meg azt az elsőfokú bíróság érvelést, miszerint a csatolt levelezés alapján megállapítható a felperes eljárása. Továbbá hivatkozott arra, 2020. márciusában csak véletlenül tudta meg, hogy fennáll a veszélye, miszerint a település ellátatlan marad, nem adott elő azonban olyan körülményt, amit megdönthetné az ezzel kapcsolatban az elsőfokú ítéletben írtakat, nevezetesen, hogy a csatolt levelezés szerint már 2020 januárjában tisztában volt a kérdéskörrel a polgármester. Mindezekre figyelemmel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felmentés ezen indokával kapcsolatban a felmentésben írtak nem valósak, az ezt megdöntő érvelést az alperes a fellebbezésében nem adott elő. Többlettényállási elemként itt is a peres felek közti elmérgesült viszonyt, az eset mögötti politikai körülményeket hangsúlyozta, erre a fent már részletezettek szerint az ítélet hibájaként az alperes sikerrel nem hivatkozhatott.

[50] A 6/2. felmentési indokra nézve az elsőfokú bíróság a Mötv. 81. § (3) bekezdés d) pontja szerinti jegyzői jogra és jelzési kötelezettségre hivatkozással helytállóan fejtette ki, hogy a jegyző a képviselő-testületi ülésen az ügyvel kapcsolatos álláspontját kifejtette, azzal a véleményével, hogy a természetvédelmi oltalom bejegyzése az ingatlanrészre vagyonvesztéssel járhat, a szakmai álláspontját rögzítette, a polgármestert nem vádolta károkozással, a fenti álláspontjának kifejtése nemcsak joga, hanem kötelezettsége is volt. A fenti felmentési okkal kapcsolatban az alperes a fellebbezésében tartalmában a felmentés okszerűsége kapcsán tett elsőfokú bírósági megállapítást vitatta állítva, hogy a képviselő-testületi ülésen nagy nyilvánosság előtt a polgármester politikai ellenfeleinek véleményével összecsengő jegyzői álláspont kifejtése a szakmai lojalitást megkérdőjelezte. Nem tartalmaz a fellebbezés indokot arra nézve, hogy mi annulálja az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott jegyzői jogosultságot és kötelezettséget a szignalizálással kapcsolatban. A jegyzői álláspont tartalma került vitatásra anélkül, hogy kifejtésre került volna, ez miképp vezet a bizalom megrendüléséhez. A fellebbezés - ezen fellebbezési indoknál is - hosszasan taglalta az eset mögötti politikai szálát, a felperesnek az alperesi polgármester politikai ellenfeleihez való kötődését, ennek azonban a fent már részletezettek szerint relevanciája nem lehetett. Mindezek miatt a fellebbezésben ezen pontnál az ügy tényállási előzményeivel, a polgármester elleni fegyelmi eljárásban elhangzottakkal, valamint a rendkívüli testületi ülés összehívásának körülményeivel kapcsolatban előadottakat mint az adott felmentési ok tényálláshoz nem tartozókat a másodfokú bíróság nem tudta figyelembe venni, azok az elsőfokú ítéletben jogszerűen kifejtetteket nem dönthették meg. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ezen felmentési indok tekintetében is, hogy az abban felrótt felperesi magatartás nem vezethetett a bizalomvesztés megállapításához, tehát ezen felmentési ok nem volt okszerű.

[51] Az alperes a fellebbezésének II/vi. pontjában részletes előadást tett a személyi10 ügyvéddel kötött megbízási szerződéssel kapcsolatos kifizetés engedélyezése tárgyában, ezen tényállás azonban nem képezte egyik felmentési ok tényállásbeli részét sem, ezért az itt írtakat a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írtak jogszerűségi felülvizsgálata során nem vehette figyelembe.

[52] A 6/3. felmentési indoknál a név2 iskola épületeinek értékesítése kapcsán azt róttá fel az alperes a felperesnek a felmentésben, hogy az áron alul értékesített épületek visszaszerzésében nem segítette a polgármestert, hanem hátráltatta, a vonatkozó válaszadását az ingatlan-értékbecslések beszerzésével és a perindítás lehetőségével kapcsolatban nem osztotta. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában helytállóan fejtette ki, hogy a jegyző megfelelő tájékoztatást adott a polgármester részére, miszerint az értékbecslések beszerzésére és a per megindítására csak a képviselő-testület rendelkezett hatáskörrel figyelemmel a Mötv. 68. § (3) bekezdésére, miszerint halaszthatatlan ügyről nem volt szó, továbbá az SZMSZ-ben írtakra, miszerint nem hatósági eljárás keretében került sor a fentiekre. Az alperes a fellebbezésében a válaszadást tartalmilag nem tartotta helytállónak továbbra is kifogásolva, hogy a fenti eljárásával a felperes nem segítette az alperest a közvagyon visszaszerzésében. Ugyanakkor a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben írtakat a felperes által adott tájékoztatás helytállóságával kapcsolatban megdönthette volna, nem adott elő olyan okfejtést, ami alapján az lenne

megállapítható, hogy a jegyzői tájékoztatás tartalmi nem megfelelésége a bizalmat megingatta. Az alperes a fellebbezésében csupán hivatkozott a 2020. december 2. napján kézhez kapott második értébecslés és a szerződés érvénytelensége iránti per 2020. december 4. napja szerinti tárgyalási határnapja közötti rövid időre, azonban nem fejtette ki, hogy azon túl miszerint ebben a körben nem tartotta megfelelő szakmaiságúnak a jegyző tájékoztatását, mi indokolta a bizalomvesztést. Az elsőfokú bíróság helytállón utalt arra, hogy nem elegendő annak állítása az alperes részéről, hogy a felperesi tájékoztatás tartalmában nem megfelelő a számára, azt kellett volna alátámasztania, hogy ez a szakmai meg nem felelés a bizalomvesztést előidézhette, ilyen irányú érvelést azonban a fellebbezésében sem tett. A fenti eset mögötti politikai szálát is részletezte ennél a fellebbezési hivatkozásnál is az alperes, ez azonban a fent már részletezettek alapján nem vezethetett eredményre. Helytállón mutatott rá ugyanakkor a fellebbezésében, hogy a 2019 év végi fenti eseménysor nem tekinthető indokolatlanul távolinak a felmentés időpontjához képest, a kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel a fél éven belüli időtartam még nem teszi okszerűtlenné a felmentést. Ugyanakkor a fent részletezett egyéb körülmények alapján, miszerint tartalmában a felmentési indok nem volt okszerű, az alperes fellebbezési érvelése érdemben ebben a tekintetben sem vezethetett eredményre. Az alperes a fellebbezésében ezen felmentési indoknál hivatkozott a személy⁹ és személy⁸ tanúk vallomásával kapcsolatban előadottakra, miszerint általában, illetve más ügyben mennyiben kapott segítséget az alperesi polgármester a felperestől, ezek azokban mivel nem konkrétan a fenti felmentési indokra vonatkozó előadások, az adott felmentési ok tekintetében nem bírtak relevanciával.

[53] A 6/4. indok: A felmentés rögzítette a perben a felperes által nem vitatott azon tényt, hogy a felperes a képviselő-testületi tagoknak adta ki a szerződést, az alperes ezen magatartásból eredő következményeket rótt fel a felperesnek a felmentésben. Az alperesnek a perben azt kellett bizonyítania, hogy a felperes illetéktelenül fért hozzá a fenti dokumentumhoz, továbbá arra használta fel, hogy politikai támadást indítson a munkáltatója ellen. Az elsőfokú bíróság helytállón fejtette ki az ítéletének indokolásában, hogy a felperes a jegyzői minőségéből eredően jogszerűen fért hozzá a szerződéshez, mint az önkormányzat működését érintő hivatalos irathoz a hivatalban, és helytállón fogadta el azt az érvelését, hogy azt a képviselőknek tájékoztatásul nyújtotta át, mivel joguk volt a polgármesteri hivatalban történő fejleményekről – így a felperes ellen készülő felmentési eljárásról – tudomást szerezni. A másodfokú bíróság ezt kiegészíti azzal, hogy a Mötv. 81. § (3) bekezdés d) pontja szerinti jelzési kötelezettség annak jogi megalapozása, hogy a szerződés képviselő-testületi tagoknak történő kiadására a felperesnek jogosultsága volt. Mindezekre figyelemmel nem kellett bizonyítani, hogy a felperes átadta a képviselők részére a szerződést, ezért ezt az elsőfokú ítéleti megállapítást a másodfokú bíróság mellőzi. Mivel a szerződés képviselő-testületi tagok részére történő kiadásának volt jelentősége az adott tényállásnál, azt már nem kellett vizsgálni, hogy a megbízási szerződést ki küldte tovább személy⁴ újságírónak, ezért az ezzel kapcsolatos bizonyítási kötelezettséggel összefüggő, az elsőfokú ítélet [101] bekezdésében foglalt okfejtést, - mint szükségtelent - ugyancsak mellőzi a másodfokú bíróság. Mindemellett az alperes azt sem bizonyította sikerrel az elsőfokú eljárásban, hogy a felperes azzal a szándékkal adta ki a szerződést a képviselőknek, hogy a munkáltatóját politikailag lejárassa, erre utalt az elsőfokú bíróság akkor, amikor azt fejtette ki, hogy az alperes nem bizonyította a felperes közreműködését az újságcikk megjelenésében. Mindezekre tekintettel alaptalanul érvelt a fellebbezésében az alperes azzal, hogy milyen ellentmondások szerepelnek az iratanyagban a szerződés kiadásával kapcsolatban, csak állította, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta, miszerint jogszerűen ismerte meg a felperes a szerződést és azt kiadhatta a képviselőknek, ezzel kapcsolatos, az elsőfokú ítéletben írt és a

jelen másodfokú ítéletben kiegészített indokolást megdöntő érvelést előadni nem tudott. Ugyanígy csak utalt a fent már részletezettek szerinti irreleváns politikai környezetre, de azt, hogy a szerződést a felperes az alperesi polgármesternek ártó szándékkal, őt lejáratni célozva adta ki, bizonyítani még a fellebbezésében sem tudta. Mindezekre tekintettel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a fenti felmentési indokban írtak nem valósak.

[54] A 7. felmentési pont alaptalanságáról az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást az ítéletének indokolásában, amikor kifejtette, hogy a szabályzatok a hivatalnál nyilvánosak voltak, azokhoz a polgármester bármelyik ügyintézőnél hozzáférhetett, nem kellett ahhoz feltétlenül a felperes közbenjárása. Az alperes a fellebbezésében ezzel kapcsolatban csak arra hivatkozott, hogy a szabályzatok az önkormányzat működését szabályzó dokumentumok, azok nélkül felelősségteljesen ellátni az önkormányzat működésével kapcsolatos feladatait a polgármester nem tudta. Nem adott elő azonban semmilyen érvelést arra nézve, hogy a felperes közbejárása nélkül miért nem tudott maradéktalanul hozzáférni a szabályzatokhoz, milyen jogszabály írja elő azt, hogy azokat csak a felperes köteles kiadni a részére maradéktalanul. Mindezek alapján helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek felrótt fenti magatartás sem ad alapot a bizalomvesztésre, tehát ezen felmentési ok sem okszerű.

[55] A 8. felmentési indok tekintetében helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a Mötv. 65. §-a alapján a polgármester, aki összehívja a képviselő-testület üléseit, továbbá a Mötv. 61. §-a értelmében a bizottságok összehívását is indítványozhatja, a 68. § (1) bekezdése értelmében kezdeményezheti az ismételt tárgyalást. A tanúvallomások alapján helytállóan rögzítette, hogy a polgármester mindig megkapta a meghívót a bizottsági ülésekre a címlista alapján, továbbá az SZMSZ is rögzíti a bizottsági ülések időpontját. Mindezekre figyelemmel a jogszabályi háttér, a tanúvallomások és az okirati bizonyíték alapján helytállóan értékelte úgy, hogy a polgármester nem volt elzárva attól, hogy a bizottságok működésében, anyagaik előkészítésében részt vegyen, a felperes válasza tehát – miszerint tájékoztatta a bizottsági elnököket a polgármesteri igényről, és kérte hogy tájékoztassák a bizottsági ülések időpontjáról – nem tekinthető olyan szakmaiatlan válasznak, ami a lojalitást megingatta figyelemmel arra is, hogy a fenténél több jogszabályi kötelezettsége a felperesnek nem volt, ilyet az alperes sem hivatkozott arra, az általa hiányolt egyeztetés elmaradása a munkáját nem hátráltathatta. Az alperes ezzel kapcsolatban a fellebbezésében csak állította, hogy a bizottsági ülések előkészítésével kapcsolatban a jegyzőt terhelik a kötelezettségek, azonban nem adott elő olyan jogszabályi hivatkozást, ami a jegyzőre telepíti a polgármester által megkívánt tájékoztatás kötelezettségét. Továbbra is hivatkozta, hogy a jegyzői válasz cinikus volt, annak tartalmát kifogásolta, azonban nem adta elő, hogy milyen érvelés mentén dől meg az okirati bizonyítékok, tanúvallomások és a jogszabályi háttér összevetésével adott elsőfokú ítéleti okszerű indokolás. A bizonyítékok együttes értékelésével adott helytálló elsőfokú ítéleti indokolás megdöntésére alkalmatlannak bizonyultak a fellebbezésben hivatkozottak a tanúk vallomásaival kapcsolatban, mert a tájékoztatás esetleges elmaradása esetén is biztosított volt a fent részletezettek szerint, hogy a polgármester a bizottságok munkájában részt vegyen, továbbá nem volt jelentősége ezzel kapcsolatban a felperes előadásában állított ellentmondásokra hivatkozásoknak sem. Mindezekre tekintettel ezen felmentési indok sem bizonyult okszerűnek, arra nem alapíthatta a bizalomvesztést az alperes.

[56] A fent részletezettek alapján az elsőfokú bíróság helytálló jogkövetkeztetésre jutott annak megállapításával, hogy a felmentésben írt indokok részben nem valósak, részben pedig nem okszerűek, ennél fogva jogszerűen jutott annak megállapítására, hogy a felperes bizalomvesztésre alapított felmentése jogellenesnek bizonyult. Ezt megdőntő érvelést sem a felmentési indokok egyenként, sem pedig azok összességében történő értékelésével kapcsolatban az alperes a fellebbezésében nem adott elő, ezért eredménytelen maradt az arra történt hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésének szabályai megsértésén keresztül sértette a bizalomvesztés Kttv.-beli anyagi jogszabályhelyeit.

[57] Az alperesnek az átalány-kártérítésre vonatkozó ítéleti rendelkezés kapcsán felhozott jogorvoslati érvelése kapcsán fejti ki a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezés elbírálása során annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság szintén nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból. (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

A Kp. Nagykommentár (szerkesztette: Barabás Gergely/F. Rozsnyai Krisztina/Kovács András György, www.uj.jogtar.hu) Kp. 104. §-ához fűzött magyarázata szerint „(...) hangsúlyozandó, hogy a fellebbezés vizsgálata még nem jelenti egyben annak tartalmi elbírálását is. A fellebbezésnek ugyan tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével, azonban az ettől eltérő kérdés, hogy a megjelölt jogszabálysértés és jogszabályhely megalapozza-e a fellebbezést (Kúria Kf.IX.38.241/2019/3.).”

Mindezek alapján, ha a fellebbező fél a fellebbezésében előadja a fellebbezésének indokait és a megsértettként hivatkozott jogszabályhelyet is megjelöli, a fellebbezés visszautasításának nincs helye. Amennyiben a megjelölt jogszabályhely nem ekvivalens a fellebbezési indokolással, annak jogkövetkezményeit a fellebbezés érdemi elbírálása során kell levonni.

[58] Az alperes a fellebbezésében az átalány-kártérítésre vonatkozóan megsértett jogszabályhelyként a Kttv. 193. § (5) bekezdését jelölte meg, mely az átalány-kártérítés összegének megállapítása során figyelembeveendő szempontok tekintetében ad általános

szabályozást. A fellebbezésének ezen részében az átalány-kártérítés összegének megállapítása során végzett elsőfokú ítéleti mérlegelés jogszerűségét vitatta, nem jelölt meg azonban olyan eljárásjogi jogszabályhelyet, amely ehhez a mérlegelési tevékenységhez kapcsolódik, és amely mentén az elsőfokú bíróság döntése az átalány-kártérítés összege tekintetében érdemben felülbíráható lenne. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott az átalány-kártérítés összegszerűsége tekintetében, a mérlegelésnél figyelembe veendő szempontok körében a fellebbezésben részletezetteket érdemben nem vizsgálhatta.

[59] Az alperes a fellebbezésében a végkielégítés kapcsán sikerrel érvelt amellyel, hogy a bizalomvesztésre alapított jogviszony megszüntetés jogellenessége esetén a Kttv. 193. § (5) bekezdése alkalmazandó, az így megállapított átalány-kártérítés valamennyi, a munkavállalót a jogviszony jogellenes megszüntetéséből érő kár megtérítésére szolgál annak átalány jellegéből eredően. A Kttv. 69. § (1) bekezdése szerint a kormánytisztviselőt – a [9] bekezdésben foglalt kivétellel – végkielégítés illeti meg, ha a kormányzati szolgálati jogviszonya felmentés vagy az államigazgatási szerv jogutód nélküli megszűnése következtében szűnik meg. A [9] bekezdés e) pontja értelmében a végkielégítésre nem jogosult a kormánytisztviselő, ha méltatlanság vagy bizalomvesztés címén mentették fel. Ezen jogszabályi rendelkezésekből egyértelmű, hogy végkielégítés bizalomvesztésre alapított jogviszony megszüntetés esetén nem jár, a végkielégítés jogintézménye csak a fenti jogszabályhelyen írt tételes kivételi körbe nem tartozó jogviszonyszüntetési esetekben alkalmazandó. Mindezekre figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperest végkielégítés megfizetésére kötelezte, a Kttv. 69. § (1) bekezdését és (2) bekezdés d) pontja - a fent részletezettek alapján - a végkielégítést nem alapozhatják meg.

[60] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Kp. 109. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét megváltoztatta és a végkielégítés jogcímen előterjesztett kereseti igényt elutasította. Ehhez igazodóan az elsőfokú bíróság által a felperes teljes pernyertességéhez képest megállapított 5 millió forint ÁFA-t is tartalmazó ügyvédi munkadíj összegét a felperes és az alperes 4/5-1/5 arányú pernyertességére figyelemmel 4 millió forintba leszállította. A részleges pernyertesség arányához képest megváltoztatta a kereseti illeték viseléséről szóló rendelkezést azzal, hogy a peresztességéhez igazodóan a munkavállalói költségkedvezményében nem részesült felperesnek kell viselnie az ehhez igazodó kereseti részilletéket, míg a fennmaradó kereseti részilleték az elsőfokú bíróság rendelkezésének megfelelően az állam terhén marad. A megismételt eljárásban fellebbezési illeték vonatkozásában az elsőfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett figyelemmel arra, hogy hatályon kívül helyezés esetén csak a peres felek perköltségét állapítja meg a másodfokú bíróság, ezért a fellebbezési illeték viseléséről történt rendelkezést a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet rendelkező részéből mellőzte. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét, mint megalapozottat helybenhagyta.

[61] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a túnyomó részt pereszt alperest a felperes másodfokú perköltségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdésére és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Ennek számításánál a másodfokú bíróság a

felperes által felszámított ügyvédi munkadíjat mértéktatónak ítélte az ügy bonyolultságára, valamint a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére figyelemmel, annak a másodfokú pernyertességi-pervesztességi arányra figyelemmel számított hányada megfizetésére kötelezte az alperest azzal, hogy a perköltség összege után ÁFA-t felszámítás hiányában nem állapított meg. Az ügyvédi munka, mint a perbeli esetben ÁFA-köteles, igénybe vett szolgáltatás tekintetében az ÁFA-vonzat megfelelő felszámítása elmaradt, mivel az is felszámítás hatálya alá esik [Pp. 80. §, 81. § (2) bekezdés, a felszámítási kötelezettséget megerősítő IM rendelet 4/A. § (1) bekezdés], illetve – felmerült költség-elemről lévén szó – okirattal (számlával) igazolni szükséges [Pp. 81. § (2) bekezdés].

[62] A másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték kapcsán a fenti pervesztességi-pernyertességi arányára figyelemmel kötelezte a felperest a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a pervesztessége szerinti fellebbezési részilleték megfizetésére, míg a fennmaradó részilleték kapcsán az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége alapján állapította meg, hogy az a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[63] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[64] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 10.

dr. Szőke Mária	dr. Bíró Péter	dr. Bendli Attila József
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró